

SVÄVAREN

UFO-CENTER, KARLSKOGA
FÖRENINGENS
ORGAN

DATUM: 1981*12*31

NR 4-5/81

UR INNEHÄLLET:

- * FINNS DET FLYGANDE TEFAT
- * PROJEKT X-15
- * UFO ÖVER CYPERN
- * NATIVAKT KIDNAPPAD AV UFO
- * SLAGRUTAN Del 3
- * MER OM ATLANTIS
- * DEN SKYGGE SNÖMANNEN
- * ALIEN guide
- * LIVSFRÖ FRÅN RYMDEN
- * VAKANDE ÖGON I RYMDEN
- * KLIPPT&SKURET

OMSLAGSBILDEN:

Kometer är inte precis vanliga på himlen. Ätminstone inte när, dom som här på bilden, är så stora och kommer så "nära" jorden. En komets svans kan vara så lång som 50-tusen mil. Det rör sig alltså om stora objekt på himlen. På bilden ser vi kometen "WEST", fotograferad 1976-03-06 kl 04,30 utanför Karlskoga, när den majestätiskt höjde sig över horisonten i öster.
Foto: Owe E. Lewitzki

**UFO-CENTER
KARLSKOGA**
c/o Owe E. Lewitzki
Bladvägen 25
0586-376 78
691 00 Karlskoga

**UFO-CENTER
KARLSKOGA**
c/o Owe E. Lewitzki
Bladvägen 25
0586-376 78
691 00 Karlskoga

PROFÖRÄNDEN Har ordet....

HEJ I VINTERKYLAN!

Slut på -81, början -82! År läggs till år utan att UFO-frågan får sin lösning, den fortsätter att gäcka oss även 1982.

Ja, det finns ju de förståss som är helt övertygade om att de har lösningen, men de är troligen mycket okritiska eller också är de speciellt "utvalda" och har därmed begåvats med flera sinnen som ger dem denna övertygelse.

Vi andra står och stampar mellan "tro" och "tvivel". Frågan är om man inte måste vara begåvad med flera sinnen för att bli övertygad, för att få veta sanningen. I varje fall om UFO är liktydigt med farkoster från parallella universa, annan tid, eller andra dimensioner.

Men varför är de flesta UFO:n ändå så "jordiska", så materiella i sin karaktär trots att deras beteende ofta tyder på utomjordisk härkomst. Jag tänker då på formerna, hastigheten, manövreringsdukligheten, samt i de fall då man iakttagit besättningar, UFO-nauter.

Måste man färdas i farkoster om man vill överbrygga parallella universa, åka i tiden eller mellan olika dimensioner. Är det möjligt att konstruera och bygga sådana farkoster, kan varelser av kött och blod verkligen färdas i sådana farkoster?

Eller måste man först, om det överhuvudtaget är möjligt, utvecklas till mera avancerade väsen. Själsliga, andliga väsen, något åt det hållet, som man föreställer sig livet efter döden-tillvaron. Men behöver sådana väsen verkligen farkoster för att färdas eller förflytta sig i tid och rum. Det verkar inte troligt. I varje fall tycks det mig ganska ologiskt.

Men om UFO är verklighet, om de existerar, vilket man ju tvingas inse efter år av studier i ämnet, trots att man dragit bort misstolkningar av kända och vagt kända fenomen, så kvarstår ju en ganska aktningvärd procent (10-15 %), som inte låter sig förklaras med kända jordiska fenomen. I synnerhet närkontaktfall, där observatörerna mött och även kommunicerat med UFO-besättningar.

Rör det sig då i dessa fall om utomjordiska farkoster? Ja, - om man får tro observatörernas berättelser, och det gäller då både forntida och nutida fall, så tyder allt på att man har att göra med

i första hand utomjordiska resenärer och deras farkoster. I många fall så talar dessa utomjordiska rymdfarare, UFO-nauterna, till och med om för observatörerna varifrån i rymden dom har kommit till jorden.

Om man undantar de fantastiska historierna, som under 40- och 50-talet startade den moderna UFO-vågen, där de helt människoliknande s.k. tefatsbesättningar påstods komma från Mars eller Venus för att "rädda" oss förtappade människor, så återstår följande:

FRÅN FORNTIDEN

Dogonerna i Afrika har i sin mytologi berättelser om en "fisk"-gud som talade om att han kommit till jorden från Sirius. Också sumerernas OANNES var amfibie och sades ha kommit till jorden för att lära människorna olika kunskaper bl a läs och skrivkonsten. OANNES var underlig så tillvida att han på dagen vistades på land hos människorna och då var iförd en glänsande hjälm och talade med "kopparlursstämma"!?? På natten däremot så tillbringade han sin tid på flodens botten, utan hjälm. Han avbildas ofta som en människa med fiskstjärt eller som skorpionvarelse.

Både han och sumerernas övriga gudar kom från "Den tolfte planeten, NIBIRU." Denna "planet" kom till solsystemet från "rymdens nattsvarta djup" och fångades in för att bli medlem av solsystemet. Med tanke på att sumererna räknade med solen och månen som "planet" eller himlakropp, så skulle vi nu ha kallat NIBIRU för den 10:e planeten.

Även andra kulturers myter berättar om "gudar" som kom i farkoster till jorden från "himlarymderna" och berättade för människorna att det "därute" fanns "otaliga bebodda världar".

I nutid så har vi exempelvis fallet "Barney and Betty Hill" där UFO-nauterna kom från Epsilon Boetes. I andra fall kommer besökarna från andra distinkta håll i Universum.

Med undantag för sumerernas gudar så torde vi uteslutande ha att göra med långväga gäster, från olika civilisationer. Men hur bär dom sig åt och vad kan de ha för nytta av dessa långa resor?

Enligt vår teknologi och vår vetenskap så är sådana resor, dels omöjliga, Och

torde dessutom vara helt lönlösa med tanke på de långa tidsperspektiven. Men teknologin förändras stadigt och det som ter sig omöjligt idag kan vara helt inom möjligheternas ram om några decenier. Tiden är relativ - det har Einstein lärt oss, det innebär att ju fortare man färdas desto "längre" lever man, eller, desto "kortare" tycks avstånden vara.

Som resenär har man alltså nytta och nöja av en sådan långtripp, även om den blir relativt begränsad, kosmiskt sett. En mansålder lång. Men den civilisation man lämnar, den som resenären kommer ifrån, har den någon nytta av företaget? Ja - det beror naturligtvis på, om den är stabil och bestående. Om man får tro alla olykskorpar så har vi inte så långt kvar som civilisation, och sålunda har vi inte så stor nytta av att sända iväg forsknings skepp ut i Universum. I synnerhet inte till andra galaxer. När, och om de kommer tillbaka, så finns förmodligen inte vår intelligenta mänskliga ras kvar längre. Ugöfär som i filmen "Apornas planet"....

Men tänk om andra intelligenta varelser kan bli äldre än oss? De kanske blir 100-tals, 1000-tals, 10 000-tals år gamla, eller, som de sumeriska gudarna 30- och 40 000 år. Ja då ändras ju hela resonemanget.

Vi jordbor är kanske unika i Universum med våra korta liv? Vi som dessutom har så svårt att ta lärdom av forna tiders misstag, som hela tiden envisas med att upprepa dessa i form av förödande krig och förintelser av kulturer.

Vad för slags bild av jorden och dess invånare får de eventuella besökare med sig hem till sin civilisation? Anser de att det finns hopp, eller har de redan gett opp? Kan jorden och dess invånare bli anslutna till en eventuell galaktisk Federation i framtiden, så som science fiction-författarna föreställer sig det hela? Är vi kanske ändå på väg att utvecklas till en verklig intelligent och tolerant ras? Värld värda att kontaktas av andra intelligenser?! Eller är det tack vare dessa, vår utveckling går åt "rätt" håll?

Har de haft sitt "finger" med i spelet hela tiden, i den utveckling som människan har genomgått den senaste tiden. De kanske bara går och väntar och övervakar sina "skyddslingar"? När är vi i så fall mogna för kontakt?

Och nu lite mera jordnära ting: Vårsäsongstarten är onsdagen den 3:e februari. Vi träffas i vår lokal kl 1900 och på denna första träff efter jul-uppehållet så ska vi diskutera fram ett bra vårprogram 1982. Du som har synpunkter och önskemål bör absolut ställa upp. Tänk igenom (om du hinner) vad du vill att vi skall "pyssla" med under vårens föreningskvällar, så ska vi i styrelsen se vad vi kan göra för att infria detta.

När så programmet är fastställt, så skickar vi dig det så snart det är färdigtryckt. Men stuv redan nu in i ditt minne att vi träffas varje onsdag i föreningslokalen fram till säsong avslutningen i början juni. Undantag är den 19:e maj, då den ligger för nära en stor helg. Tid och plats är alltid kl 1900 i vår föreningslokal på Flygfältsvägen 21 (i källaren på husets västra gavel).

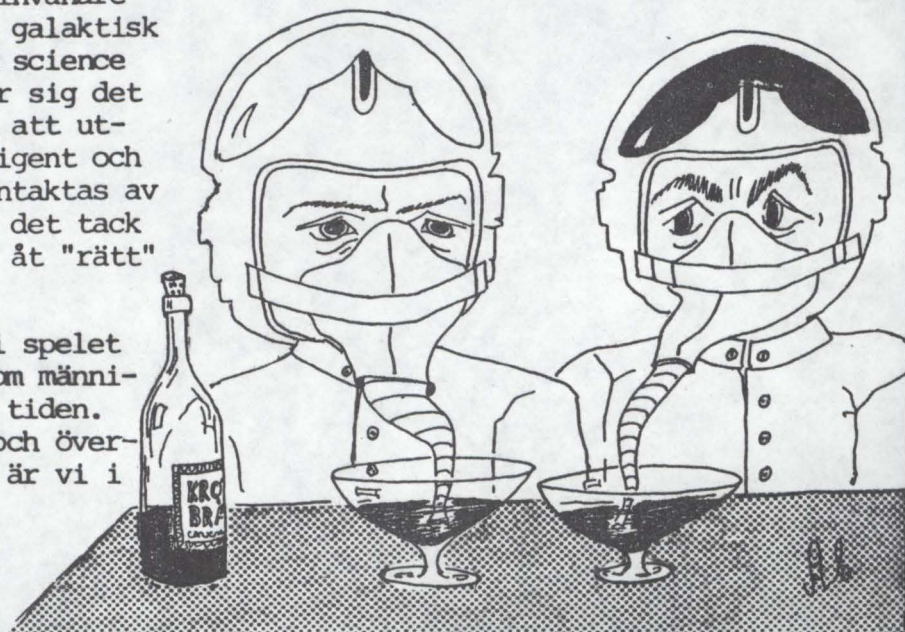
Om vi inte hinner få ut programmet i tid så kan du också boka in den 10:e februari 1982, då håller vi nämligen årsmöte. Värmott även den dagen om du vill vara med och påverka föreningen och dess aktiviteter. Efter förhandlingarna bjuder vi på kaffe med dopp och eventuellt lite underhållning. Det gäller för övrigt också för den första träffen i år.

Vad det blir? - Ja det får bli en överraskning.

Dave

V Ä L K O M M E N !

P S ! GLÖMM INTE ATT FÖRNYA DITT MEDLEMSKAP. INBETALNINGKORT LIGGER MED I TININGEN. Tänk på att så här års, så är föreningskassan rätt så skral. Din avgift behövs alltså för att finansiera både tidning och aktiviteter. TACKAR PÅ FÖRHAND!

Finns det flygande tefat?

NWT 81/125

De flesta människor har väl hört talas om flygande tefat. Eller UFO, som de också kallas (engelsk förkortning för oidentifierat flygande föremål).

Men vad ska man tro om dem? Existerar de överhuvud taget?

Skeptikerna förklarar de olika UFO-observationerna som synvillor eller som vindel. Ibland som förväxling med välkända ting som t ex mycket klara stjärnor, meteoriter eller uppsända kommunikationssatelliter.

Andra är övertygade om att det rör sig om gäster från världrymden, från avlägsna planeter och solsystem. De har kanske kommit hit för att studera oss eller för att ta kontakt med utvalda jordinvånare.

Men vilka motiv kan de ha?

● Tid och rum

Det kan inte heller avvisas vetenskapligt att det är möjligt att det existerar främmande kulturer i tid och rymd och att det är därifrån UFO kommer. Hur underligt det än låter, vet vi idag inte vad begreppen om tid och rum verkligen betyder.

Einstein har bevisat att det finns anledning att vara skeptisk mot vår hittillsvarande uppfattning om dessa dimensioner i vårt universum.

Hitintills har UFO i offentligheten fått samma behandling som alla nya idéer utsätts för.

Det tycks existera en naturlag om hur det går varje gång mänskligheten förvärvat sig nytt vetande.

Det börjar med att man ler åt dem, som första gången

framför tanken, eller också anser man dem vara konstiga eller rent av farliga.

● En ny fas

Om den nya tanken i alla fall överlever och t o m vinner flera anhängare uppstår en ny fas, då det officiella samhället nästan tvingas att ta ställning till den. Det sker långsamt och först efter moget övervägande. Som värderingsgrund används hittills kända tankar och metoder. Auktoriteten verkar mest nöjda, när de - inte överraskande - på denna grund kan förklara att det absolut inte finns någon hållpunkt i de nya tankarna.

När idén på så sätt officiellt har grävts ner, uppstår en ytterst fruktbar tredje fas. Nu kan den nya tanken långsamt växa sig stark i befolkningen. Den får inget särskilt stöd, men det viktigaste är, att det inte heller finns något organiserat motstånd mot den. Samhället har för länge sedan avskrivit den. Nu skall den bara ha tid att segra till följd av sin kvalitet.

Den fjärde och sista fasen kommer den dag, då det finns tillräckligt med säkra bevis för den saken. Då kapitulerar den officiella meningen totalt. Och alla tävlar att hylla pionjären, om denne inte avlidit under tiden.

Hitintills har UFO fått samma behandling som alla nya idéer utsätts för.

● 60 000 rapporter

År 1966 kom turen till en officiell kontroll av de många rapporterna från människor, som hade upplevt att se UFO. Till behandling av över 60.000 rapporter tillsatte det amerikanska flygvapnet en kommission. Ordförande blev dr Edward Condon, professor i astrofysik vid University of Colorado. Kommissionens uppgift var att fastslå, om UFO var synvilla, svindel - eller realitet.

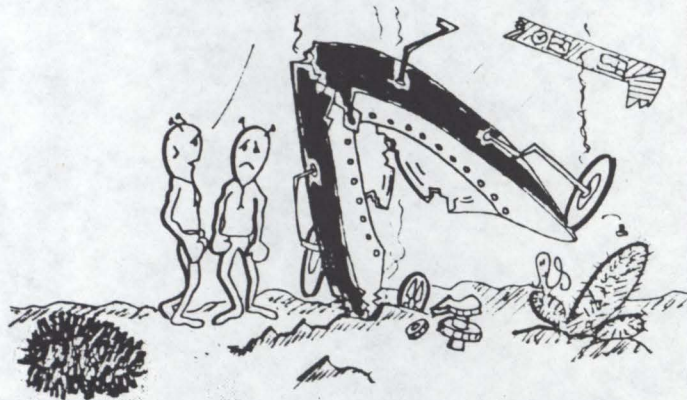
UFO-frågan hade väckt så

stort intresse hos befolkningen att den inte längre kunde ignoreras. Condon-kommissionen fastslog - efter klassiskt mönster - att det inte fanns någon orsak att tro att de flygande tefaten existerade.

Men i hela världen har tusentals observatörer fortsatt att skaffa nya bevis på att det fortfarande sker något mystiskt i rymden.

Text: Jørgen Juhlidal
Illustration: Des Asmussen

UFORT, KÖR DU
EGENTLIGEN, VA?

我國的 UFO!

張片, HATT!

PROJEKT X-15

Det 48 meter långa och 56,4 meter breda B-52 planet stormade fram i den kalla klara luften på 13 000 meters höjd över Mud Lake, Nevada, USA. Hennes 8 motorer på 6 200 kp dragkraft var, arbetade smidigt och farten låg på stadi- ga 800 km/h. I cockpitensatt en munter pilot och hans co-pilot och myste i sköna stolar med blickarna riktade mot ena vingen. Vanligtvis satt 12 kortdistansrobotar, typ SRAM på vingarna, men på den här flygningen var las- ten en svart "fågel" på 15 m. I "fågeln" satt NASA:s provflygare Joe Walker och väntade på att nedräkningen skulle nå noll

- Walker här, 10 sekunder kvar till fällning. Mors grabbar!

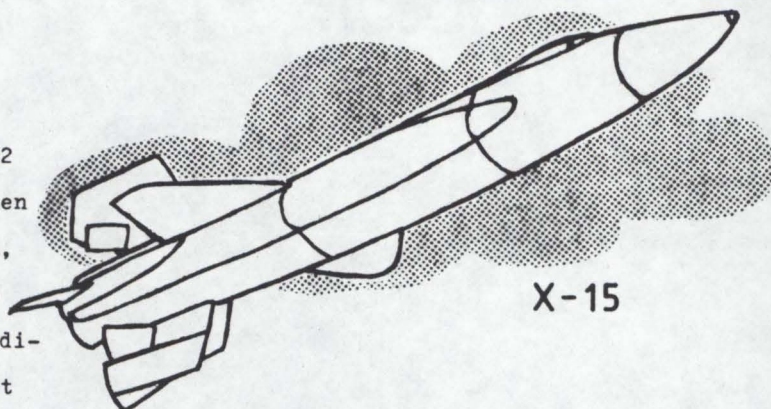
- Vi syns Joe! Glöm bara inte att det är din tur att bjussa på kaffe, ingen ide att försöka smita!

Precis samtidigt tändes en grön lampa i B-52:an och i X-15:s cockpit. X-15 kopplades bort från vingen och föll snabbt ifrån.

Joe Walker drog åt sig styrspaken och drog på full gas vilket kastade in X-15 i en 30° upp- stigande bana och hög acceleration. Från 800 km/h accelerade hon i lite mer än 1 minut och hastigheten stannade slutligen på 6 500 km/h, som räckte för en ballistisk bana på 75 000 meter, 99,997 % ovan atmosfären.

Under astronauten låg Jorden och horisonten var som en krökt linje. Överallt fanns klara gnistrande stjärnor, som var inbäddade i en svart massa. Joe var fullkomligt tyngdlös och styrde med strålmunstycken.

Men sedan började det mest kritiska skedet, återinträdet i atmosfären. Vingarna färgades körsbärsröda av friktionen och Joe hade svårigheter med styrningen. Temperaturen steg snabbt till över 600° C och han började upptagningen på 25 000 m höjd. Den maximala lastfaktorn pressade honom med 5 g mot sätet och på 20 000 m:s höjd var upptagningen fullbordad.

X-15

Joe Walker förberedde sammanbiten landningen på Edward Air Force Base:s långa bana, 300 km från startplatsen. 3 km innan landningen kastade han den undre fenan och nosstället fälldes ut. I aktern fälldes två metallskidor ur och land- ningen påbörjades. X-15 hade en hög anfalls- vinkel och rutschade fram över banan och stan- nade efter 1500 meter. Joe Walker var nöjd över att han ännu en gång sluppit använda katapult- stolen och att få äran att bjuda killarna på B-52:an på kaffe

<u>X-15</u>	Längd	15 meter
	Spännvidd	6,75 meter
	Höjd	4,9 meter
	Vingyta	18 m ²
	Pilform	25 °
	Vikt vid frigöring	14 100 kg

Våren 1952 sammanträdde en grupp flygtekniker vid NACA (National Advisory Committee for Aero- nautics), numera NASA. Man diskuterade vilka problem som skulle kunna uppstå vid ett bygge av ett högtflygande plan med 6 000 km/h som prestanda. Dessutom skulle planet nå 75 000 m och klara en skaltemp. över 650° C. Man ville också kartlägga aerodynamisk uppvärmning, styr- ning, stabilitet, psykologiska och fysiska pro- blem för piloten m m inom de supersoniska och hypersoniska fartområdena vid högflygning i gränsen till rymden. Men även andra problem undersöktes.

I december 1954 sände NACA ut offertförfrågan till flygplansfirmor med stora erfarenheter om byggandet av ett sådant plan.

1956 fick North American Aviation kontraktet om byggandet av 3 st X-15.

Thiokol Chemical Corporations Reaction Motors Division fick bygga en passande raketmotor.

1957 gjordes stora vindtunnelprov och omfattande komponentprovning utfördes. Till slut stod X-15 nr 1 klar. X-15 hade yttre skalplåtar av Inconel X, en krom-nickel-stål-legering. Den inre strukturen bestod utav en blandning av Inconel X, Titanium och Aluminium. Kylning, som var nödvändig på vissa ställen, skedde genom flytande kväve. Raketmotorn, en XLR-99, var reglerbar inom dragkraftsområdet 30-100 % och kunde återstartas i luften. På ca 15 000 m höjd kunde den ge max 28 000 kp dragkraft.

9 000 kg vägde bränsleförrådet, som var uppdelat på 3 800 liter flytande syre och 5 300 liter ammoniak. 83 sekunder tar det att förbruka bränslet vid full effekt. 2 st gasturbiner driver generatorer och hydraulpumpar vilket ger försörjning av elektrisk och hydraulisk kraft. Den primära drivkällan, för gasturbinerna är vätesuperoxid, som vid kontakt med en katalysatorbädd bestående av ett silvernät sönderdelas i vattenånga och syrgas. Kraften d v s hydraulkraften används för klaff-, land-, roder och luftbromsmanövrering. För att styra används en stabilisator i 2 delar och styrning sker aerodynamiskt i tippel. Man skevar med dessa 2 delar i rollled. Kursstyrning sker med den övre och undrefenan. Dessa kan naturligtvis inte användas vid "gräns"-flygningar utan då används små styr-

keter i nos och vingspetsar. Detta används vid tipp-, roll- och girled men kan ej användas för att ändra den ballistiska banan.

Första flygningen utan motor skedde den 8/6 1959 och pilot var Scott Crossfield.

X-15 nr 1 och nr 2 hade från början en mindre motor på 8 000 kp dragkraft. Under flygning fick nr 2 motorbrand och havererade vid landningen men inget samband fanns mellan branden och landningen, ren otur.

Den 15/11 1960 flög Scott Crossfield X-15 nr 2 med stora motorn XLR-99.

Vid motorkörning på marken av nr 3 exploderade motorn och hon kom inte upp förrän i december 1961. Naturligtvis hade man många problem och dessa delades in i 3 grupper.

- 1/ Föranpassning och bio-astronautik
- 2/ Aerodynamiska problem och hållfasthetsproblem
- 3/ Stabilitet, styrning och simuleringar.

Raketmotorn lämnar en dragkraft på ca 30 ton under den sk. 1:a fasen, uppstigningen, och då utsätts piloten för en acceleration i planets längdaxel av upp till 3,6 g under stigning med ca 35° stigvinkel. Sedan följer ett tyngdlöst tillstånd då bränslet är slut och banan nådd, som varar några minuter.

Den 3:e fasen är nertagningen i en tät atmosfär och piloten får vissa svårigheter att stabilisera planet i ett speciellt läge under hög g-belastning och acceleration. Fasen ligger mellan 50 000 m och 18 000 m. Man kan förstå astronautens knorrande då de proppas fulla med mätinstrument för bl a kropps- och hudtemp., pulsfrekvens, syrgasförbrukning m m. Alla dessa undersökningar i bioastronautik har man haft stor nytta av.

Man var också oroliga för den ljudmiljö, som X-15 befinner sig i då B-52:an vrider på gas för att stiga. Man testade miljön i Boeings laboratorier med ljudstyrkor upp till 160 db och blev därför inte förvånade när utmattningssprickor i fena och stabilisatorer upptäcktes. Man rekommenderade ändringar men man väntade. Utmattningssprickor i fenans täckplåt upptäcktes efter 3 flygningar vilket resulterade i att upphängningsbalken och B-52:ans stigningsprogram ändrades.

Ett annant stort dilemma var panelfladdret. Vid speciellt dräneringshål uppstod sprickor som snabbt utvidgade sig och noggranna undersökningar visade många plåtfält med samma sprick-

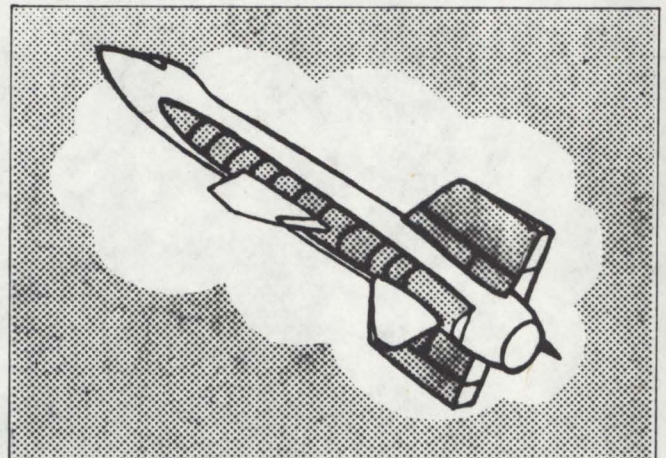
typ. Enda sättet var att förstärka plåten och man lyckades fastställa fladderfenomenets natur, ännu en viktig sak.

När man ska in i atmosfären måste man flyga med relativt hög anfallsvinkel. Vindtunnelprov och simuleringsprov gjordes och man väntade sig stabilitetssvårigheter vid inträdet. Man kunde visa att kurs- och tvärstabiliteten skulle bli så låg att det troligen skulle bli helt omöjligt att flyga inom vissa delar utan stabilitetsförbättring på något sätt.

SAS (Stability Augmentation System) är den stabilitetsförbättrande anordning som användes eftersom SAS är nödvändigt för den typ av flygning X-15 normalt utför. Systemet består i huvudsak av gyron, servon och elektroniska apparater. Svag förstärkning användes vid flygning under Mach 3,5 dvs, litet tillskott av artificiell stabilitet, i SAS och man fann den tillräcklig.

Piloterna ansåg att det var bäst att öka förstärkningen vid flygning över Mach 3,5 och man fick goda flygegenskaper ända upp till 6,0 Mach om man hade en anfallsvinkel över 8° med låg förstärkning och med ej inkopplad SAS hade piloten mycket stora svårigheter att styra planet p g a den uppträdande instabiliteten i roll- och kursled.

Kritiskt tillstånd uppstod om SAS kopplades ur. Föraren måste då snabbt minska anfallsvinkeln och använda sidoplacerade styrspaken. Möjligt-

De skuggade partierna är utsatta för s.k. panelfladder.

vis kan man kasta den undre fenan. Piloten måste hur som helst ta sig ur det okontrollerade flygtillståndet.

Men vad gav X-15 för resultat?

Låt oss göra en slutsummering!

Konstruktion, tillverkning och flygutprovning har givit impulser till studier, som har berikat kunskapen på många teknologiska och flygtekniska områden.

Panelfladderproblemet har belysts. Värdefull information om allehanda automatik utvanns.

Man har på ett fint sätt forskat fram hur värmen vid inträden i atmosfären påverkar farkoster.

X-15 banade väg för ovärderlig erfarenhet för fortsatta ansträngningar inom aeronautik och astronautik.

KÄLLOR: FLYGETS ÅRSBOK, samt diverse tidningsartiklar.

JÖRGEN STENKVIST

CEDE - FOTO BOX 42
460 20 SJUNTORP

DIABILDER, DEKALER, EMBLEM,
FILMER, FOTON, AFFISCHER,
VIMPLAR, KARTOR, MM, MM.

Voyager 1+2 Saturn Encounter

Rymdsondens möte med planeten Saturnus, där minsta avståndet nåddes den 12 Nov. 1980 (184 000 km).
Beställ diabilider direkt från CEDE-FOTO

APVS-1 Saturn

UFO ÖVER CYPERN.

EN OFFICIELL RAPPORT GIVEN AV REGERINGEN PÅ CYPERN KL. 12 DEN 13 DECEMBER 1979, BEKRÄFTAR ATT CYPERN ÖVERFLUGITS AV ETT EJ IDENTIFIERAT FLYGANDE FÖREMÅL DEN 12 DECEMBER 1979.

Denna officiella kommuniké är resultatet av olika vittnesmål, bedömda som seriösa och högst trovärdiga.

De fakta som vi har lyckats leta fram från artiklar vars innehåll sipprat fram till pressen, visar en ganska ordinär UFO-situation; piloterna på 3 flygplan av utländskt ursprung och piloten på ett FN-flygplan, (på vilket en del namngivna vittnen har vidhållit en viss reservation) har uppgivit för Cyperns civila flygmyndighet att de, medan de flög över ön, hade tillfälle att från sitt flygplan observera, såväl genom observation som med hjälp av radarn på flygplanet, ett flygande föremål som flög i östvästlig riktning på en höjd av ca 40.000 fot (ca 13.000 m).

SEDD PÅ FLERA STÄLLEN?

Enligt beskrivningar från alla piloterna hade föremålet en storlek av ca 50 meter, var konformad och färdades mycket långsamt, utan att efterlämna någon kondensstrimma. Föremålet upptäcktes även av radar på Nicosias flygplats, som har bekräftat piloternas berättelser. Dessa data är tyvärr inte i vår ägo, då dessa har undanhållits oss från det cypriotiska militärflygets sida.

Under samma eftermiddag (12 dec. 1979) observerades flera olika personer ett liknande föremål som (åtminstone enligt vittnesmålen) flög på en lägre höjd över staden Larnaca, som ligger på Cyperns sydkust.

Enligt regeringens beskrivning har en pilot (även denne anonym)

tillhörande en utländsk besättning, vittnat om att ha sett ett liknande föremål en vecka tidigare på Jugoslavians himmel i närheten av Belgrad.

Denna serie av observationer har föranlett det cypriotiska civilflyget att bilda en undersökningskommission för att få en förklaring på fenomenet. Ett par dagar senare, den 14 december, för att vara exakt, hade ett flertal lysande föremål blivit rapporterade i nordöstra Grekland.

DE NÄRMADE SIG MARKEN

Alla invånare i byn Catarachi (i närheten av Giannina) blev vittnen till en observation på himlen av 5 lysande föremål ca kl. 18.45, vilka, efter det att de flugit över deras by, gjort landningsmanövrar i riktning mot ett par närbelägna kullar.

Enligt beskrivningarna hade föremålen formen av tefat och avgav ett intensivt pulserande ljus, som i vissa faser blev konstant och intensivare.

Precis under en av dessa faser sågs föremålen gå neråt ända till marken, utan att något ljud kunde uppfattas, för att sedan åter fara iväg med en snabb vertikal rörelse, som gjorde att de försvann ur synhåll på ca 30 sekunder.

Vittnenas beskrivningar överensstämmer med bekräftelsen att de 5 lysande föremålen under sin framfart antagit två speciella formationer; den första liknande ett öppet "A" till typen som den som används av de militära jaktflygplanen; den andra däremot beskriven som ett grekiskt P (Π).

En underofficer vid flyget, vilken befann sig i byn på permission, har förklarat att det enligt hans bedömning inte rörde sig om vanliga flygplan.

Källa: O Lefteros Cosmos 79-12-14, 79-12-15. UFO Notiziario 4-5 april-maj 1980 av Roberto Cioni och Dimitri Dacoronias.

Översättare: Eva Harling-Svensson

NATTVAKT KIDNAPPAD AV UFO

HÄR FÖLJER YTTERLIGARE ETT FALL I SVÄVARENS SERIE MED NÄRKONTAKTER AV TREDJE GRADEN. VÅR AVSIKT MED DENNA SERIE ÄR ATT PENETRERA DE INTRESSANTASTE FALLEN SÅ NOGGRANT SOM VÅRT UTRYMME TILLÅTER. DET RÖR SIG DEN HÄR GÅNGEN OM ETT INTRESSANT ITALIENSKT FALL, SOM OFTA OMNÄMNS OCH DEBATTERAS I UTLÄNDSK UFO-PRESS MEN SOM AV NÅGON ANLEDNING VAD VI VET INTE FÖREKOMMIT I DEN SVENSKA DEBATTEN.

Denna episod ägde rum natten mellan den 6 och 7 december 1978 i Marzano, en by nära gränsen till Torriglia i provinsen Genua.

Signor Fortunato Zanfretta, 26 år, gift och tvåbarnsfar, är nattvakt och anställd vid Cooperativa Valbisagno. Han höll på att utföra sin vanliga nattliga inspektionstur för att kontrollera de många villor och stugor, som ligger utspridda här och där i trakten av Torriglia och som vanligtvis är bebodda endast under semestertider. Han körde en Fiat 126, som ägs av Cooperativa och är utrustad med kommunikationsradio med direktförbindelse med huvudkontoret i Genua.

Det var nästan midnatt, kallt med klar himmel och god sikt. Norrut i riktning mot Pentema, hade en stor eldsvåda brutit ut.

Zanfretta körde genom Marzano och var på väg mot det sista av sommarhusen, Villa Casa Nostra. Plötsligt, omkring 100 meter från villan och efter en kurva på vägen, upptäckte han fyra vita ljus, som han beskrev som fyra handlampor, placerade i en triangel och i rörelse fram och tillbaka en meter eller så över marken framför husets sydöstra fasad. Han stannade omedelbart bilen och gick ut för att se bättre.

Eftersom han trodde att det var ett av de för distriktet så vanliga inbrotten, slog han av motorn och gjorde sig redo att kontakta huvudkontoret för att rapportera och berätta om vilka åtgärder han ämnade vidtaga. Det enda han kunde få in på radion var en kollegas anropskod: "Känguru här!" Han tittade mekaniskt på sin klocka. Den visade precis 22.45. Han fortsatte att försöka få kontakt med huvudkontoret men upptäckte plötsligt att hans radio hade slutat fungera. Sedan, utan synlig

orsak, slocknade hans strålkastarljus, bakljusen och lamporna inne i bilen. Överraskad, men inte direkt orolig, bestämde han sig för att gå och inspektera villan först och därefter se efter vad det var för fel med biljusen. Så

han tog ut sin ficklampa och tände och släckte den för att se om den var i ordning. Sedan stängde han bildörren, släckte lampan och gav sig av mot huset, beredd att ta itu med inbrottstjuvarna.

Snabbt hade han avverkat de 100 meterna fram till huset, hela tiden med ett öga på de mystiska ljusen. Han var nu ännu mer övertygad om att ett stort inbrott pågick. Total tystnad rådde.

Ett ögonblick senare var han framme vid grinden. Det är en trägrind, omkring 80 centimeter hög och i stil med villans övriga omgivning. Ljusen var fortfarande kvar, klart synliga omkring 15 meter framför honom. De rörde sig fortfarande men inga personer syntes till. Och det hördes absolut inget ljud. Han stannade en sekund, tände sin ficklampa och lyste på grinden och såg att vänstra halvan av den var stängd och högra halvan halvöppen inåt. Sedan riktade han sin lampa mot husets huvudentré, omkring 10 meter bort och märkte att dörren stod vidöppen. Såja, tänkte han, det är ingen tvekan om det, det är ett typiskt inbrott. Han slog av ficklampan och drog sin pistol. Men han kunde fortfarande inte finna någon tillfredsställande förklaring till de där ljusen..

Då plötsligt började de fyra ljusen att röra sig mot honom, passerade snabbt från vänster till höger framför honom och ett ögonblick senare bakom villans norra hörn. Instinktivt satte han av mot det södra hörnet, på vänstra sidan om byggnaden, för att "överbaskas dem när de kommit runt huset."

Han kom snabbt fram till det södra hörnet och lutade sig mot stuprännan. För att kunna se vart ljusen hade tagit vägen, kikade han runt hörnet och kände plötsligt en kraftig, solid knuff - en knuff som var mycket, mycket annorlunda än en knuff av mänskliga händer. Han snubblade framåt och föll på gräset. Lampan gled ur handen på honom och när den slog i marken, tände den sig själv.

Allting från och med nu hände på några få se-

Pilen visar husets södra hörn där Zanfretta hade sin närkontakt.

kunder. Han grep sin ficklampa medan han fortfarande låg kvar på marken. Han svängde runt blixtnabbt och riktade ljusstrålen uppåt i normal manshöjd. När han vände sig, stötte hans mössa mot "någonting" som syntes i ljusstrålen - det var som en massa stora horisontala mörkt gråfärgade "rör", det ena ovanför det andra, som befann sig, bara några centimeter framför ansiktet. När han långsamtreste sig, försökte han instinktivt att få se detta "någontings" ansikte. Han trodde fortfarande att det var en inbrottstjuv och lyste med ficklampan uppåt, där aniktet borde befinna sig, men han såg bara fler gråa "rör", så han fortsatte att lysa ännu högre ända upp till tre meter och nu såg han inkräktarens "ansikte". det var ett stort mörkgrönt huvud, omkring 60 centimeter brett och med två fasansfulla triangulära gullysande ögon, böjda uppåt i utkanterna och i pannan fanns också något oidentifierbart och gullysande, som ett öga omgivet av enorma och oregelbundna rynkor. Huvudet hade också stora utåtstående "taggar" i stället för hår och något som verkade som raka upprättstående "öron" eller "horn".

Endast någon sekund hann han se den främmande varelsen - så var den borta... Förvånad och skräm av varelsens plötsliga uppdykande och sökande blick, rusade nattvakten mot grinden och ut på vägen. Plötsligt, på väg mot bilen, hördes ett extremt starkt, ihållande, outhärligt vislande ljud, som ljudet av en accelererande centrifug och därefter kändes en kraftfull värmevåg.

Han stannade, vände sig om och såg tillbaka i riktning mot huset och ljudet, i förhoppning om att komma på eller se något som skulle kunna förklara den överkliga mardröm han genomlevde, något som kunde verka lugnande. Men vad han fick se skrämde honom ännu mer, för där,

ovanför huset i skarp siluett mot himlens mörka bakgrund, var profilen av överdelen på en stor tillplattad triangel, en slags "kinesisk hatt" med basen dold i ett påträngande ljus, ett bländande, förvirrande ljus, så intensivt att han måste hålla upp ena armen för att skugga för ögonen. Vid detta snabba ögonkast, såg han det vita ljuset sprida sig bortom de norra och södra hörnen på huset och sedan skjuta iväg rakt upp i skyn som en pil.

Flåsande nådde han fram till Fiaten och utan att stanna och fundera på varför strålkastarna nu fungerade, sände han desperat ett meddelande över radion till huvudkontoret: "Min gud - de är djuriska - de är inte människor!" Det var de orden som hans kollegor vid huvudkontoret hörde. Och omedelbart efter detta kände Zanfretta hur benen vek sig under honom och medvetandet försvann. Utmattad kollapsade han på marken vid sidan av bilen. Klockan var nu 00.16 torsdagen den 7 december. Det hade tagit honom omkring en halv timme att gå de 100 meterna från bilen till huset och tillbaka igen.

Nästan ännu en timme passerade mellan det att han svimmade och att han åter öppnade ögonen och fick syn på strålkastarna från en bil med två kollegor som var utsända för att undsätta honom. Han hade legat med ansiktet tryckt mot marken i mitten på det stora fältet sydost om villan. I tron att han skulle genomgå ett daco av sin hemska upplevelse strax innan, grep han sin pistol och gjorde sig redo att försvara sig. Men i verkligheten hade inte mindre än 50 minuter passerat sedan han svimmade. Klockan var nu precis 01.16.

Det var ingen lätt sak för hans kollegor att lugna Zanfretta och övertyga honom om att hans mardröm var över. Stället där de fann honom, uppskrämd och darrande, ligger omkring 80 meter från hans fiat.

Zanfretta's första skiss visar varelsens ansikte.

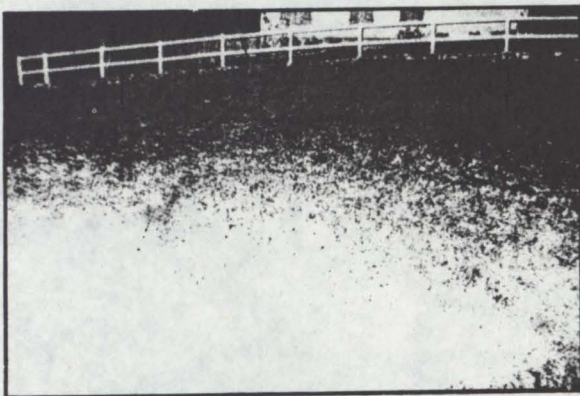
Zanfretta kunde omöjligt erinra sig hur han råkat hamn på fältet och mindes över huvud taget ingenting av vad som hänt honom mellan klockan 00.16 och 01.16 denna natt. 50 minuter saknades i hans liv, en sekund och en evighet, som inte lämnat något spår i minnet. Han kunde inte heller förstå varför det tagit så lång tid för honom att gå de 100 meterna från bilen till huset och tillbaka.

BEKRÄFTELSER

Dörren till bilen stod öppen och strålkastarna, ljusen på instrumentbrädan, kabinljuset och radion var påslagna och fungerade normalt men trädgårdsgrinden och dörren till huset var stängda, tvärtemot vad Zanfretta säger sig ha observerat. Och ingenting saknades i huset, i motsats till vad som var fallet året innan, när inte bara dörren utan även väggen på framsidan hade blivit söderslagna, medan allt som var stulet var tre uppstoppade djur av vanlig ras.

Detta inbrott hade i vanlig ordning rapporterats till Carabinieri i Torriglia, som gjorde undersökningar utan några positiva resultat.

På den stora ängensydost om huset, där Zanfretta vaknade upp ur sin medvetenlöshet, kunde man se mörka hästskoliknande avtryck 15 centimeter breda och med en diameter av minst 2,5 meter och störst 8 meter.

Det stora hästsko-fomade avtrycket på fältet syd-öst om villan.

breda och med en diameter av minst 2,5 och högst 8 meter. Dessa avtryck fotograferades med panchromatic film och med blix av press-fotografen Luciano Zeggio för tidningen La Gazzetta del Lunedì på eftermiddagen den 9 december, 1978.

Vid polisundersökningen kvällen den 7 december där Zanfretta själv deltog, hittades ett "hästskomärke" på det lilla fältet nordväst om villan. Omkretsen på detta var omkring 2 meter.

Detta avtryck, som inte var synligt på dagen, syns fortfarande på natten om det belyses enligt Carabinieri och löjtnant Cassiba från Val

bisagno. På fredag eftermiddag 8 december föll ett lätt regn, vi fotograferade detta märke med infraröd film.

Samma eftermiddag upptäcktes en jordhög, uppenbarligen nygjord, i villans köksträdgård. Köksträdgården är belägen söder om det hörn på villan där Zanfretta hade sin märkliga upplevelse. Jorden verkade ha kastats upp slarvigt av någon eller någonting som haft bråttom. Det kan vara intressant att notera, att jordhögen ligger endast några meter från villans högra hörn.

Trots det lätta regnet, upptäckte vi också samma eftermiddag, fredagen den 8 december, en a-ning radioaktivitet, i genomsnitt 0,25 mR/h mellan klockan 15.30 och 16.45 på västra delen av ägorna. D.v.s. mer eller mindre bakom huset på det ställe där vittnet hävdar att han såg den stora lysande triangeln som steg upp mot zenit.

INTERVJU MED FORTUNATO ZANFRETTA

FSR (Flying Saucer Review) Z (Zanfretta)

FSR: Kan du försöka ge en god beskrivning av varelsen?

Z: Nej, hör här, nej... jag har huvudvärk ... jag har inte lyckats sova på två nätter.

FSR: Hade den armar?

Z: Jag vet inte. Det enda jag har sagt att jag kommer ihåg är att skepnaden, d.v.s. vid de fyra eller fem tillfällena jag har vaknat, vett-skrämd, hemma, skepnaden som jag kanske såg honom d.v.s. ett stort taggigt ansikte.

FSR: Och när det gäller ljud?

Z: Bara det visslande ljudet när den gav sig av. Men jag förstår inte pratet om sanden. När man går på den hörs det, men jag hörde absolut ingenting. Jag hörde honom bara när han redan var bakom mig såpass mycket att jag vände mig om och stötte emot honom med huvudet.

FSR: Och vad hände sedan, efter att du hade stött emot honom?

Z: Ingenting, jag kommer inte ihåg någonting.

FSR: Du hade knappast haft tid att tända lampan och lysa honom i ansiktet och sedan....

Z: Jag såg ansiktet, denna stora väldiga sak och något liknande en ganska tjock stor snabel ... en massa mörkgrått kött och när jag såg ansiktet, greps jag av panik och kunde inte röra mig. Bara stod där med pistolen i ena handen och lampan i den andra... hur länge vet jag inte.

FSR: En massa kött, hur menar du? Verkade det mjukt eller inte?

Z: Som "bilringar". Det var som att se bröst-korgen på en tjock person som böjer sig, rätar

på sig och sedan böjer sig igen och fortsätter på det sättet. I korthet, som vågor.

FSR: Som Michelin-mannen?

Z: Bra! Där har vi det. Ungefär som den, mörkgrå.

FSR: Och när du stötte emot honom med huvudet, hur kändes det?

Z: Jag träffade honom hårt, men det var bara under en sekund.

FSR: Någon lukt?

Z: Nej, inte vad jag kan komma ihåg.

FSR: Om vi bortser från huvudvärken, som kan vara en följd av stress och/eller utmattnings, har du känt några andra fysiska störningar?

Z: Som jag har sagt, är det bara när jag försöker att sova. De två senaste dagarna har jag sovit på eftermiddagarna. Jag sover bara en timme, inte mer. Och jag ser alltid samma scen om och om igen...

FSR: Men du fortsätter ditt arbete normalt?

Z: Jag har bett att få fortsätta - det är bättre än att gå hemma.

FSR: Var det ingen annan som såg ljuset?

Z: Två människor såg ljuset, en sorts triangel omkring klockan 21.00.

FSR: Klockan 21.00?

Z: Ja, från en plats några kilometer härifrån i riktning mot Marzano.

RESULTAT AV HYPNOTISK REGRESSION

Under närvaro av psykoanalytikern A.Massa, hypnoterapisten G. Cesari, fysikern Dr. Ferraro, journalisten R. Di Stefano, Lt. G.Cassiba och Luciano Boccone påbörjades försöket och dr. Moretti försänkte snabbt vittnet i djup trance.

Resultaten från den första hypnosomgången, blev en bekräftelse på det första intrycket vi fått av vittnet - att han verkligen berättade sanningen. I själva verket beskrev han sina upplevelser på ett mycket rättframt och öppet sätt, återupplevde med påtagligt känslöengagemang de mest remarkabla ögonblicken och manifesterade rent fysiskt sina reaktioner vid sin närkontakt och "tidluckorna" som han hade upplevt.

Hans olika reaktioner under djup trance, flämtningar, huvudrörelser, det osammanhängande ordflödet och upprepningar - allt detta helt öppet för oss som observerade honom, särskilt när han verkade återuppleva själva närkontakten.

Under djup hypnos bekräftade vittnet i detalj den berättelse han återgett i medvetet tillstånd och dessutom tillkom ännu en upplevelse,

Fortunato Zanfretta.

som han fortfarande inte minns medvetet och som fyller ut den första "minnesluckan" på ca 18 minuter. Det gäller alltså den tid som passerade när han gick från sin bil de 100 meterna till villan och tillbaka igen.

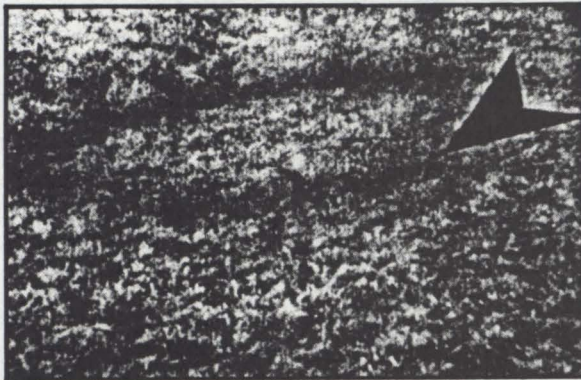
Hans otvetydiga uttryck av rädsla för det okända "monstret", hans protester mot att följa med dessa varelser, som försökte ta honom med "någon annanstans" mot hans vilja, banade vägen för lika otvetydiga känslouttryck som röjde att han nu var helt underkastad "kidnapparnas" vilja. Det är uppenbart att han hölls under nå-

Varelsen, som sågs av Zanfretta (rekonstruktion av L. Boccone).

gon främmande form av "fångenskap" som hindrade honom från att röra sig eller se sig omkring och som kunde överföra vissa tankar eller meddelanden. Lika uppenbart för åhörarna var hans önskan att veta "vem" eller "vad" som rörde vid och manipulerade honom, hans påstående rörande varelsernas icke mänskliga natur, hans böner om att få "gå hem" och hans rop för att få slut på den tortyr han utsattes för av "den där saken på huvudet", av det bländande ljuset i hans ögon och av den outhärdliga hetta som omgav honom.

Uppenbart för alla närvarande var, hur totalt underkastad "monstrens" vilja han var, ett beroende som han emellertid inte medger i vaket tillstånd. Och denna underkastelse bekräftades flera gånger när vittnet återupplevde sin närkontakt under hypnosen.

Pilen visar det eliptiska märket, ca en meter i diameter, som upptäcktes i gräset nord-väst om villan.

I den första delen av denna händelse, d.v.s. perioden mellan klockan 22.30 och 22.45 på onsdagen den 6 december, gav oss vittnet, enligt vår åsikt, en beskrivning av något som verkligt hänt, fastän han då inte återupplevde de fysiska symptomen, som han upplevde och kände under en period av fyra dagar efter sin nattliga upplevelse med närkontakten - såsom en akut och ihållande huvudvärk i övre delen av huvudet.

Med hänsyn tagen till Zanfrettas uppenbara oro fann dr. Moretti att det inte vore klokt att driva saken vidare med frågor om vad som hände under den andra perioden av händelsen, nämligen de 50 minuterna mellan 00.16 och 01.16 torsdagen 7 december. Rörande händelserna under denna period, som vittnet började beskriva medan han ännu en gång bekräftade sitt tillstånd av total lydnad gentemot de order han redan fått, talade han här väldigt kort och bestämt men han berättade ändå mot slutet av perioden allt det han redan beskrivit i medvetet tillstånd och allt det som hans kollegor sagt om det tillfälle då de fann honom.

Medan det naturligtvis inte är möjligt för oss att med absolut säkerhet påstå att Zanfrettas

Dr. Robert Pinotti (vänster), med Charles Bowen (mitten) och Gordon Creighton i London, september 1979.

berättelse är sanning, verkar det ännu vid nuvarande ståndpunkt i undersökningen som om vi ska lyckas förklara hans heta kropp och kläderna en timme efter upplevelsen plus hans uppenbara fysiska och mentala reaktion under hypnos och hans orostillstånd och synliga reaktioner som om han led av efterverkningar från sitt tillstånd av "underkastelse" - då verkar förklaringen att Zanfretta skulle ha blivit kidnappad, undersökt och utsatt för någon form av kommunikation ändå som den mest trovärdiga hypotesen.

Källa: FLYING SAUCER REVIEW, Volume 26, No 1, 1980, Notizario UFO, Mars 1979.

Författare: LUCIANO BOCCONE

översättare: Acke S.

MÄNNISKAN

AB 810913

HUR GAMLA ÄR VI?

■ Den äldsta människan eller människoliknande varelsen i Europa är mellan 70 000 och 700 000 år gammal. Denna gamla europé, eller rättare sagt hans välbevarade skalle, hittades i en grotta i Petrolona i Grekland 1960 och ända sen dess har vetenskapsmännen käbblat om hur gammal skallen egentligen är.

De flesta paleontologer anser att skallen är mellan 200 000 och 300 000 år gammal och i en artikel i Nature redovisar nu fyra tyska vetenskapsmän sina försök att åldersbestämma skallen. De har kommit fram till att vår äldsta europé är mellan 160 000 och 240 000 år gammal.

Den grekiske arkeologen Aris N Poulanos som har grävt i grottan sen 1968 ansåg i början att skallen inte var mer än 70 000 år gammal, men har ändrat sig och hävdar att skallen har

tillhört en hominid (en varsel besläktad med människan) som dog för mer än 700 000 år sedan.

Anledningen till att det är så svårt att åldersbestämma skallen är att den aldrig fotograferades när den hittades inbäddad i grottans vägg. Därför vet man inte exakt i vilket avlagrings-skikt skallen hittades. Det kan skilja tiotusentals år mellan varje millimeter i skikten.

Anatomiskt uppvisar skallen en förbryllande blandning mellan primitiva och moderna drag. Somliga är karakteristiska för Homo erectus (den upprättstående människan) och somliga för tidig Homo sapiens, vilket är namnet på vår egen människoart, den enda som återstår sedan neanderthalmänniskan mystiskt dog ut (somliga anser att hon uppgick i den moderna människan) för omkring 40 000 år sen.

• Äldsta människan i Europa, en märklig blandning av primitivt och modernt.

CEDE - FOTO

Dekaler

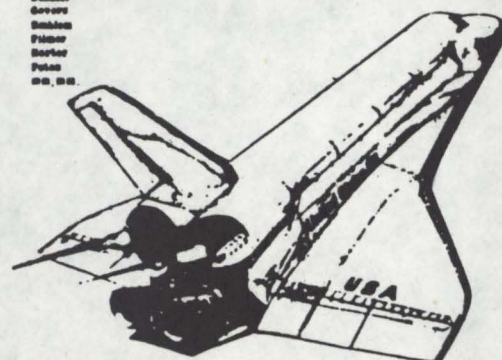
Diabilder
Affischer
Dekaler
Vimplar
Emblem
Filmer
Kartor
Foton
mm. mm.

NASA-ESA

"RYMDPRYLAR"

Diabilder
Affischer
Dekaler
Vimplar
Emblem
Filmer
Kartor
Foton
mm. mm.

CEDE
FOTO

Box 42
460 20 Bjurö

Slagrutan

3

HUR FUNGERAR DEN?

ÅTSKILLIGA ÄRO DE PANNOR SOM VECKATS UNDER FRUKTLÖSA FÖRSÖK ATT FÖRKLARA SLAGRUTANS HEMLIGHET. TROTS ATT ÅTSKILLIGA VETENSKAPSMÄN LAG NED ÅTSKILLIG TID PÅ ATT DEKLARERA VARFÖR NÅGOT SÅDANT SOM EN SLAGRUTA ÄR EN OMÖJLIGHET, VET VI NUMERA MED ABSOLUT SÄKERHET ATT DEN FUNGERAR, IBLAND MED MYCKET STOR TILLFÖRLITLIGHET.

Vi kan sända farkoster ut i rymden, vi kan återge data med flera miljoner enheter per sekund, vi kommer inom en snar framtid att kunna i detalj kopiera en önskad DNA-molekyl, men vet vi egentligen hur en slagruta fungerar? Förklaringar har det alltid funnits gott om, men är någon av dem den rätta?

De som har läst del 1 av vår slagrute-serie drar sig kanske till minnes, att när det gäller vår äldsta historiska dokumentation om slagrutor, förklarar man dess kraft alltid som något mystiskt - helt enkelt något övernaturligt som man inte begriper sig på. I värsta fall fick slagrutemännen finna sig i att bli anklagade för att stå kontakt med djävulen.

VETENSKAPEN GRIPER IN

För att finna förklaringar med något så när vetenskaplig klang måste vi förflyta oss fram till 1700-talet. Jesuitpatern Athanarius Kircher menar att den reaktion som inträffar när en rutgångare befinner sig ovanför en vatten/mineralåder beror på ofrivilliga muskelrörelser hos personen ifråga, som således låter sig bedras av sin egen fantasi.

Ideen om "ofrivilliga muskelrörelser" är intressant och här lyckas kuriöst nog Kircher, om man bortser från senare hälften av hans uttalande, åstadkomma en förklaring som liknar vad moderna forskare anser. Mer om detta längre fram.

I slutet av 1700-talet levererades en doktorsavhandling av den berömde svenske mineralogen Wallerius, där det påstås att slagrute fenomenet antingen är av elektrisk natur, eller en "vapor metelliscus", en metallisk ånga. Att det var någon elektrisk kraft, trodde också den

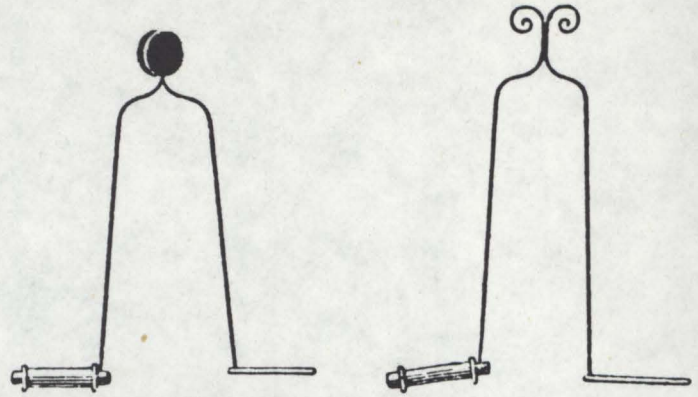

Bild. Polariserade slagrutor

franske vattenfinnaren Bløton (se "Slagrutan del 2"). Det är väl knappast någon tillfällighet, att de här förklaringarna är samtida med Volta och Galvanis upptäckter.

ANDLIG ELLER MATERIALISTISK?

Under 1800-talet kan vi spåra två allmänna riktlinjer när det gäller förklaringar av slagrute fenomenet. Låt oss för enkelhetens skull kalla den ena för den andliga och den andra för den materialistiska. Den andliga är en följd av typiska 1800-talsföreteelser som spiritism, telepati, fjärrskådning osv. och den materialistiska således en följa av den explosiva tekniska utveckling, som ägde rum under detta århundrade.

Teknikern Reichenbach, som representerar den materialistiska inriktningen, utvecklade läran om "od" eller "odkraften". Han ansåg att människans nervsystem var källan till denna kraft. Människan utsände en svag ljusstrålning, som kunde påverka t.ex. en magnet. När dessa människor närmade sig magneten utgick ljus från polerna. Detta skulle också vara tillämpligt på slagrutor. Teorin blev, som väl de flesta redan anat, kortlivad.

Franska vetenskapsakademien tillsatte 1857 en kommitté av tre forskare för att presentera ett yttrande om slagrutan. Resultat: "slagrutans rörelser kan inte tillskrivas några fysiska krafter utan är psykiska inflytelser från rutgångarna." En förklaring som vi tillför den andliga sidan, om uttrycket tillåts.

MAGER, STRÅLNING OCH AMPERE

Den kände slagrute forskaren och rutgångaren Mager menade att varje föremål har en karaktäristisk utstrålning ("energie atomique") "atomkraft", som skulle vara "etern i antagonistiska virvelrörelser". Dessa virvelrörelser åstadkom slagrutans rörelser. Magers slagrutor rörde sig, enligt honom själv, helt i överensstämmelse med de elek-

trodynamiska lagar som Ampere formulerade på 1820-talet.

NOBELPRISTAGARE MED SLAGRUTA

M. Sperling, major i väg- och vattenbyggnadskåren, misstänker att slagrutan reagerar på gammastrålar i vattnet. Dessa gammastrålar, aktiverar en speciell strålningsenergi hos människan.

En ingenjör Korseman, vid dåvarande Mariebergs ammunitionsfabrik, tror att det rör sig om någon slags strålning som påverkar nerv- och muskel-strykan.

När det gäller de vetenskapliga experiment som genomfördes i början av seklet är inte resultaten särskilt uppmuntrande för den som tänker engagera en slagruteman för att söka efter ett lämpligt ställe att borra brunn. Professorn och nobelpristagaren Svante Arrhenius gjorde experiment med en rad rutgångare som fick gå över ett känt vattenledningssystem. Inget samband mellan rutans utslag och vattenledningssystemet kunde skönjas.

Geologen dr. B.Häggbom använde sig av Sveriges mest kända slagrutemän i ett försök, där det gällde att kunna känna mineraler som låg utplacerade i ett antal övertäckta montrar. Resultatet blev mycket dåligt.

År 1921 gjorde man experiment vid internationella rutforskarförsamlingen i Pyrmont (även detta gällde mineraler). De två kontrollanterna, två geologer, gav följande omdöme: "slagrutan kan inte tillerkännas något praktiskt värde eller någon som helst tillförlitlighet."

Münchhausen slår vatten ur klippan.

MODERNA FORSKARE OM SLAGRUTAN

Vad anser då dagens forskare, och finns det för övrigt några forskare idag, som sysselsätter sig med något så till synes trivialt och värdelöst som slagrutor? Jodå, grottforskaren Leif Engh vid Lunds universitet ville ta med slagrutefenomenet i sin doktorsavhandling, men hans kollegor avrådde honom. "Vill du få din avhandling godkänd, så stryk slagrutorna." Så talar vetenskapsmän år 1980.

Engh gav emellertid inte upp.

- Jag vet att den fungerar när man letar efter vatten ellet metaller, förklarar han.

- I Tärnafjällen blindtestade jag tre personer flera gånger 1977. Testet gick till så, att de tre personerna letade upp en källåder, som bara jag kände till. En rad åtgärder vidtogs för att ingen skulle kunna invända mot testets trovärdighet. 28 vittne övervakade provet och testpersonerna hade ögonbindlar. Alla källådror som "gått under jord", brukar komma upp någonstans. De tre personerna fann varsitt utlopp på källådern. Själv kände jag inte till att ådern förgrenade sig, men en kontroll visade att det stämde.

- Slagrutan fungerar förträffligt, säger Leif Engh. Han nämner dock aldrig något om hur han tror den fungerar.

FLERA MODERNA EXPERIMENT

Den 20 maj, 1980, gjorde tidningen Expressen i samarbete med en rad experter, förste statsgeolog Jan de Geer, läkaren för invärtes medicin Bo Karlsson, elektronikingenjörerna Stein Carlmark och Sten Åkerlund, t.f. professor i tillämpad fysik Jens Telefsen, ett experiment, där man i första hand inriktade sig på att försöka registrera medicinska förändringar hos rutgångare, när slagrutan slår.

Man använde sig av en kombinerad EKG- och EEG-apparat, en mingograf och kunde med dess hjälp se skillnader i hjärtfrekvens och hjärnans elektriska aktivitet. Försökspersoner var kemisten och geologen fil.lic Arne Groth från FOA och byråassistent Inger Bondorff på Stockholms universitet. Båda brukar gå med slagruta och Groth forskar själv i ämnet. Sveriges geologiska undersökning i Uppsala deltog med direktören för grundvattnensavdelningen, Gösta Persson. Han valde ut en 100 meter lång skogsstig vid Skediga gård 13 km norr om Uppsala. Där hade det borrats för brunn tidigare, så geologerna visste exakt var underjordsvattnet går.

Arne Groths utslag stämde något sänär med Inger Bondorffs och kom på ungefär varannan var tredje meter. Men detta hände även där

geologerna inte markerat något större vattenflöde. Vaför gav slagrutan utslag där, och varför registrerades inte något ovanligt på de medicinska instrumenten?

- Vattenförande zoner i marken, malmer och en del mineral ger förändringar i de elektriska och magnetiska fälten. Det är inte uteslutet att människan, liksom brevdvor och bin, har ett magnetiskt sinne, som påverkas av störningar i sådana fält, säger Gösta Persson. Förutom den stora vattenförande zonen vid Skedige, finns det naturligtvis sprickor på andra ställen och tunnare sandskikt som innehåller vatten. Arne och Inger utslag kan hänga ihop med sådana grundvattensströmmar.

- Eletromagnetiska fält kan även hänga från kraftledningar, metaller och annat.

-Utslagen kanske orsakades av alla parallella stråk, där förhållandena i marken bidrog till ett speciellt rörelsemönster i vattnet. Vissa rörelser kan nämligen alstra elektromagnetiska eller andra fält, som påverkar många människor, säger Arne Groth.

LEIF ENGHS KOMMENTAR:

- Vill man finna stora och breda vattenförande zoner, med hjälp av slagruta, får man sätta slagrutemännen i flygplan, som de gör bl.a. i Sovjet, när det letar efter vatten eller mineral i stor skala.

När det gäller de medicinska instrumentens icke-reaktion har man ingen förklaring, annan än att man kanske med känsligare instrument så småningom kommer att kunna registrera vad som händer rutgångaren när rutan slår.

STÖRZONER OCH JORDSTRÅLNING

Arne Groth:

- Det självklara i vår tid måste naturligtvis vara, att låta slagrutan söka rätt på dolda störzoner av olika slag, vare sig dessa råkar vara underjordiska vatten, elledningar eller annat, vars kraftfält kan göra människor sjuka.

Inger Bonsdorff:

- Huvudvärk och sömnsvärigheter brukar vara lindrigare besvär hos personer som sover eller arbetar länge över en störzon.

Ovanstående intressanta resonemang leder oss in på ytterligare ett begrepp,

Bild. I Sovjet söker man efter vatten och mineraler med slagrutan ombord på flygplan.

jordstrålning. Man vet redan i utländska slagrutekretsar, att jorden är indelad i två olika slags kraftfält: det ena fältsystemet bildar s.k. Hartmannrutor, som är omkring 1 m i norr/söder och 1,25 m i öster/väster. Det andra systemet har s.k. Curryrutor, som ligger diagonalt till de förra, med rutkanterna på drygt 4 meter. Korspunkterna i de här rutorna påverkar människan negativt, psykiskt och fysiskt. Skulle dessutom det vara så illa att en källåder råkar sammanfalla med en Hartmann-Currypunkt på en plats i rummet där man vistas ofta, exempelvis sängen, ökar risken för sjukdom markant. För det mesta är det fråga om cancer eller reumatiska sjukdomar.

ÄNNU ETT RUTSYSTEM

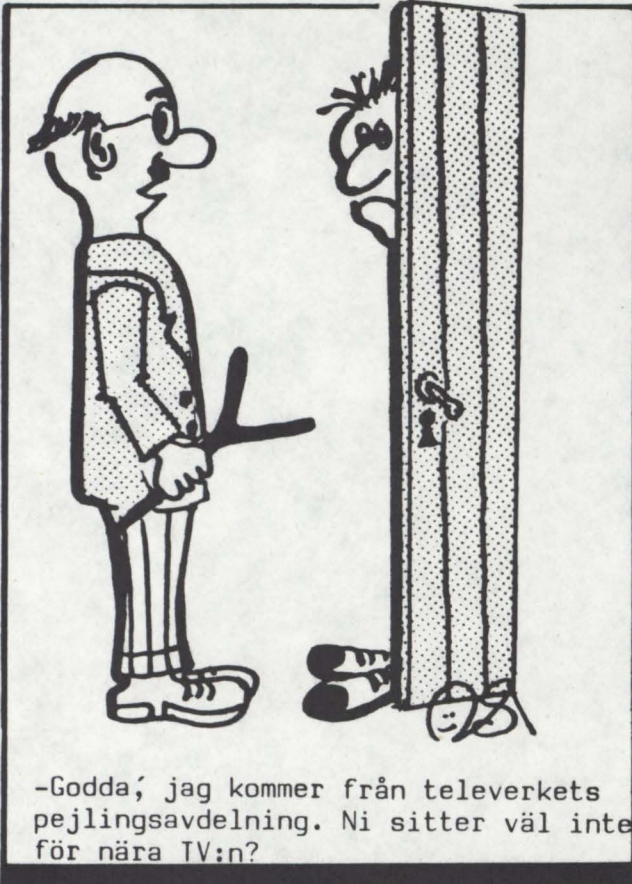
Arne Groth har i sin forskning funnit ytterligare ett rutsystem, där rutorna är kvadrater ned sidorna 185, 3 cm. Människor som är känsliga för korspunkter i systemet kan falla baklänges om de står över en sådan punkt om Arne samtidigt står bakom dem och för sin hand med en särskild liten metallbit upp och ned ett stycke från deras rygg.

SE UPP FÖR TV:N

Framför TV:n i ett konformat område med en vinkel av 25-30° får man en slagrutezon, alltså någon form av störande påverkan.

SLAGRUTANS HEMLIGHET

Ständigt återkommer frågan - varför slår slagrutan? Dagens forskare i ämnet vet väl egentligen inte mer än 1700-talets vetenskapsmän och lite vagt menar man att vare sig man passerar över en vattenåder, minralförekomst eller framför TV:ns bildrör, påverkas man av någon slags retzon, som gör att om man är tillräckligt känslig åstadkoms en muskel- och nervreaktion. Man förmår med andra ord inte längre att

- SVÄVAREN ÄR SKITBRA!
- VAR VÄNLIG OCH ANVÄND LITE SNYGGARE
SPRÅK, TACK.
- LEVITATORN ÄR BAJSFÖRNÄMLIG.

- HUR KOMMER DET SIG ATT SVÄVAREN
ÄR FÖRSENAD NU IGEN?
- DET BEROR PÅ ATT DEN UTGES MED EN
HASTIGHET MYCKET NÄRA LJUSET.
- MEN DÅ BORDE DEN VÄL KOMMA SNABBT,
- INGALUNDA, DET BLIR I STÄLLET
VÄRLDENS ENDA TIDNING MED INBYGGD
TIDSDILATATION.

hålla slagrutan i det spända läge, som
erfordras för att den skall ge utslag.

Sanningen om slagrutans hemlighet är,
som vi ser, fortfarande väl förborgad.
Vad vi däremot vet och som är mycket
uppmuntrande är att forskning pågår
och att slagrutefenomenet håller på
att bli accepterat.

I del 1 i vår slagruteserie ställdes
frågan om slagruteförmåga kan vara
ärftlig. Någon känd forskning om det-
ta känner jag inte till, men om det
rör sig om någon slags nerv-och muskel-
känslighet vore det ju ganska lo-
giskt ur genetisk synpunkt. Det visar
sig också att söner och döttrar till
rutgångare nästan alltid äger denna
förmåga.

Slutligen kan vi alltså konstatera,
att även om vi inte vet varför slag-
rutan slår, har vetenskapen i alla
fall tagit sig an fenomenet och
det känns ju förhoppningsfullt efter
alla år av skepsis och inte minst vid-
skepelse.

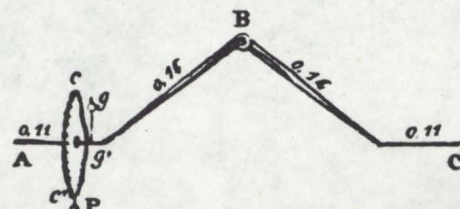
Acke Svensson

Källor: Kungl. akademins Handlingar
och tidskrift för år 1932.
Hälsa, Januari, 1981,
Expressen, 2 augusti, 1981, 10 maj
1981.

Må Bra, juni-juli, 1981
Slagrutor förr och nu
Allers nr 38, 1981.

Bild. Finns det retzoner, som på-
verkar muskelstyrkan?

Slagruta med gradskiva och visare. (Enligt Mager.)

Slagrutan

HÄR HAR VI EN KÄLLÄDER!

FINNS DÄ' VATTEN UNDER JORDEN...???

HÄR FINNS JU INGET VATTEN...!

KÄNNER DU HUR DET DRAR?

NOG FANN VI VATTEN ALLTID, MEN DET KOM O-
VAN IFRÅN, I FORM AV EN STÖRTFLOD.

EN DEL MÄNNISKOR SER ALDRIG UFO,
ANDRA HAR DOM ALLTID FÖR ÖGONEN.

MER OM:

ATLANTIS

ATLANTIS HAR JU VARIT ETT KÄRT ÄMNE HÄR I SVÄVAREN. DU HAR VÄL LÄST VÅRA TIDIGARE ARTIKLAR I SVÄVAREN NR 6/80 OCH 1/81. MEN MED TANKE PÅ HUR OTROLIGT MYCKET DET HAR SKRIVITS PÅ DETTA INTRESSANTA TEMA, HYLLMETER EFTER HYLLMETER, SÅ KAN VI INTE LÅTA BLI ATT PRESENTERA YTTERLIGARE EN TEORI. FÖR ÖVRIGT EN AV DE MEST VEDERTAGNA PÅ SENARE TID.

VAR KANSKE VULKANUTBROTTET PÅ SANTORIN EN FÖLJDVERKAN AV DE STORA OMVÄLVNINGARNA I ATLANTEN VID TIDEN FÖR KATASTROFEN (SE TIDIGARE ARTIKLAR I SVÄVAREN), ELLER VAR VULKANUTBROTTET ORSAKEN TILL ATLANTIS UNDERGÅNG, VILKET FÖLJANDE TEORI VILL GÖRA GÄLLANDE? LÅG ATLANTIS I MEDELHAVET? UTGÖR ÖGRUPPEN SANTORIN RESTERNA AV DEN MYTISKA ÖN ATLANTIS, SOM SÄGS HA SJUNKIT I HAVET I EN ENORM KATASTROF "PÅ EN ENDA FRUKTANSVÄRD DAG OCH EN ENDA FRUKTANSVÄRD NATT"?

Sedan Platons tid, har - uppskattningsvis - 25 tusen (!) böcker och skrifter skrivits, som handlar om frågan om Atlantis verkligen har existerat, eller om det bara är en legend om den perfekta och fullkomliga staten. Men om det verkligen är frågan om en historisk händelse - som nästan alla Atlantis-forskare är överens om i våra dagar -, var hade denna mystiska världskatastrof kunnat äga rum?

Många forskare tyckte att Atlanten vore det självklara svaret. At-

lantens namn tydde på det, dessutom, om Platon hade rätt i sina data, måste Atlantis varit av den storleksordning att den helt enkelt inte kunde få plats i Medelhavet.

ATLANTIS, EJ I ATLANTEN

Men föreställningen om Atlantis' belägenhet i Atlanten, fick man snart överge, i seriösa geologiska och geofysiska kretsar. Forskningar som avslutades i mitten av 1980 har bevisat att t.o.m. de allra yngsta avlagringarna på Atlantens botten är flera tiotusen år gamla, och därför är det

helt uteslutet att en kontinent av Atlantis' storlek kunde ha sjunkit där för 11500 år sedan.

Dessutom har man inte, med största vilja, funnit 11500 år gamla ask- och lavaavlagringar, som kunde pekat på att en mycket häftig och explosionsartad vulkaneruption hade ägt rum där.

MISSUPPFATTNING

Det var troligen Alexander von Humbolt (1769 - 1859), den store tyskfödde naturforskaren och resenären, som först antog att tidigare århundradens forskare helt missuppfattat Platons skrifter. Det var med andra ord Humboldt som först framkastade möjligheten för att Atlantis inte hade existerat i Atlanten, utan mycket närmare den grekiska marken: i östra delen av Medelhavet. Den vetenskapliga världen fick emellertid vänta mycket länge, innan detta geniala antagande blev bevisat.

UTGRÄVNINGAR "BEVISAR"

År 1939 började en grekisk arkeolog, vid namnet Spyridon Marinatos, utgrävningar i norra delen av ön Kreta i Medelhavet, vid ruinerna av en boningsplats från bronsåldern, nämligen Amnessos, knappa 7 kilometer från Heracleion. Bland de forntida författarna var det först Strabon (60 f Kr - 20 f Kr) en grekisk geograf som antydde att Amnessos hade varit det minosiska rikets största och viktigaste hamn och vapenlager i århundraden före 1500 f Kr. Minos var en legendarisk person, Kretas härskare. Enligt historikerna är det sammanlagt att uttrycket "minos" stod för härskarens rang och ställning, liksom uttrycken "farao", "sultan",

eller "kejsare", och att det har funnits flera "minos" som härskade över Kreta, i led efter varandra.

Professor Marinatos lyckades utgräva två villor i Amnessos, som innehöll underbara målningar och konstverk och som var täckta av ett tjockt lager pimpsten och aska. Men varifrån kommer dessa vulkaniska ämnen? På Kreta finns inga vulkaner och har aldrig funnits heller! Endast ögruppen Santorin, som är belägen 100 kilometer nord om Kreta, kan räknas.

Santorin är en vulkanögrupp. Före ett fruktansvärt utbrott år 1500 f Kr bröt en enda stor vulkan havet på det ställe där Santorin nu finns. Den hade troligen flera utbrottsställen. Dess höjd var ungefär 1500 meter.

STOR KATASTROF

Efter eruptionen försvann detta berg från Jordens yta - det sjönk ned i magmakammaren under den, tillsammans med en bit av jordskorpan - och i stället för den ursprungliga vulkanen bildades det en 300-390 meter djup, och 7,5-11 kilometer bred jättekra- ter, en så kallad caldera. Havsvattnet trängde in i den från tre riktningar. Calderans kanter består i dag av tre öar: Thera, Thérasia och Aspronisi, som är obodda. (Senare har det bildats två andra öar i calderans mitt: Paleá, Kameni och Néa Kameni, där huvudkratern finns.) (fig. 1.)

När professor Marinatos, i början av trettio-talet publicerade sin teori om att Amnessos förstördes av Santorins utbrott år 1500 f Kr, var man mycket skeptisk mot den allt-

för djärva slutsatsen.

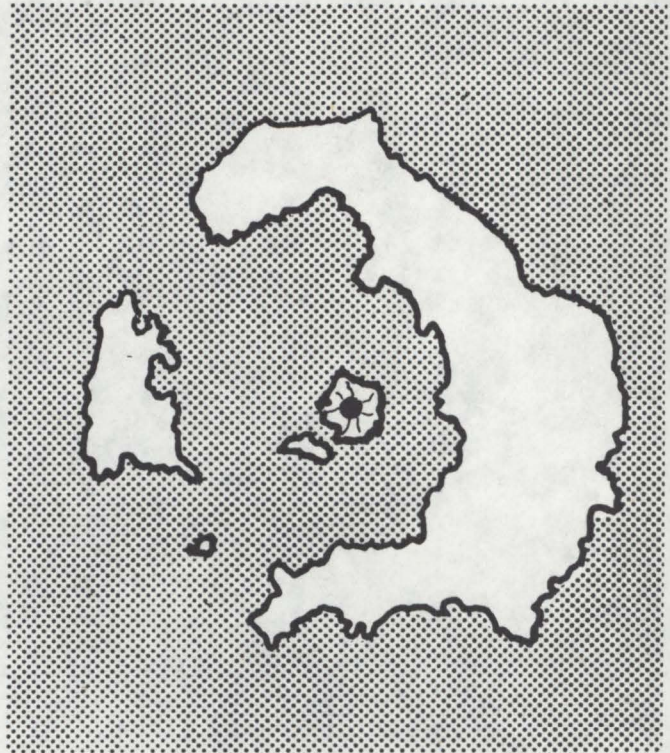
Men professorn brydde sig inte särskilt mycket om detta, utan fortsatte sina undersökningar. Han konstaterade att området blev inte bara utsatt för ett fruktansvärt ask- och pimpstensbombardemang kring år 1500 f Kr, utan också för andra destruktiva geologiska processer. I första hand för en, eller flera häftiga jordbävningar som också orsakade stora förödelse på Kreta och på andra närliggande öar. Dessutom uppstod en flodvåg med otrolig kraft som startade antagligen från Santorin, och rusade genom Medelhavets hela östra bassäng. Flodvågen nådde Kretas nordliga och ostliga kuster och utplånade allt i hamnarna och på stränderna. Den nådde också Cyperns nordvästliga kuster och orsakade stora och omfattande skador. Många flyttade därför in mot öns inre delar.

SOM KRAKATAU

Det finns stora likheter mellan den indonesiska Krakataus eruption 1883 och Santorins utbrott 1500 f Kr. Men medan i Krakataus fall, störtade högst 18 kubikkilometer materia i magmakammaren, får man i Santorins fall räkna med 72 kubikkilometer materia!

Det andra världskriget hindrade dock professor Spyridon Marinatos från att starta utgrävningar på ön Thera, den största kvarlämningen av den forna Santorin. Man fick vänta till 25 maj 1967 då man kunde starta utgrävningarna. Pimpstensavlagringarna var på vissa ställen 40-50 meter tjocka!

Men professorn blev inte besviken. Framför hans ögon uppenbarades ett

BILDTEXT:

Ögruppen Santorin, som den ter sig idag. THERA, den stora ön till höger, bildar en halvcirkel som förlängs ytterligare med den näst största ön, THERASIA. Den lilla ön ASPRONISI "sluter" cirkeln, som därmed omsluter de två öarna i centrum. Den större av dessa heter NAE KAMENI med huvudkratern. Den mindre ön, strax till vänster, heter PALEA KAMENI.

Man kan tydligt se att dessa öar utgör resterna från ett enormt, explosionsartat vulkanutbrott som endast lämnade de ö-rester, som vi idag kallar SANTORIN.

nytt Pompeji - Ett minosiskt Pompeji, med underbara konstverk.

Efter professor Marinatos' och hans kollegers forskning, är det i dag bevisat, att samma folk bodde på Santorin som på Kreta, under samma minos' ledning, och vars kultur hör till mänsklighetens största skatter.

PLATON OCH DE EGYPTISKA PRÄSTERNA

Det är nära 2400 år sedan Platon skrev raderna, syftande på Atlantis, som enligt honom var större än Lybien och Mindre Asien sammanlagt, och på vilken ett underbart mäktigt kungarrike existerade och härskade inte bara på Atlantis'ö, utan även utan-

för den, på många öar, och även på vissa delar av fastlandet.

Platons största (och kanske enda) informationskälla var Solons (638 f Kr - 559 f Kr), den stora grekiska statsmannens och resenärens berättelse om Atlantis, som han hämtade från Egypten. I Platons text verkar det som om en egyptisk präst personligen skulle ha berättat om Atlantis undergång för Solon, men det var troligen bara Platons författar-fantasi som skapade idén. Det är möjligt att prästen visade en viss text, skriven med hieroglyfer, som Solon själv läste. Men eftersom han hade vissa brister när det gällde att tyda hieroglyferna, blandade han ihop tecknet som betydde 100 med tecknet för 1000.

BARA EN TIONDEL

Utgående från denna teori, som framlades av den grekiska geologen A.C. Calanopoulos och J.V. Luce, den irländske professorn i historik 1969, måste alltså Atlantis storlek ha varit en tiondel av den, som står i Platons skrifter (Platon övertog Solons berättelser och siffror utan kritik). Atlantis skulle i så fall lätt kunna få plats i Medelhavet.

Och inte nog med det, vi får en bild av ett ölandskap, vars längd, bredd och några andra geografiska egenskaper överensstämmer exakt med Kretas.

900 BLEV 9000

Vi vet inte exakt, när Solon egentligen var i Egypten, men vi kan uppskatta årtalet till ungefär 600 f Kr. I texten som han läste stod det att Atlantis upphörde att existera ca 9000 år före hans egyptiska resa.

Det är självklart att Solon tog fel här också. I verkligheten stod det egentligen i de egyptiska texterna, att Atlantis försvann 900 år tidigare, i stället för 9000. Alltså någon gång kring år 1500 f Kr, eftersom vi måste räkna till tiden som förflutit sedan Solon läste hieroglyferna.

Och detta datum överensstämmer med Santorins stora utbrott, då ön störtade in i magmakammaren och nästan helt försvann !!!

DEN VACKRA ÖN SJUNKER I HAVET

Om vi jämför Santorin med Krakatau, kan vi också få en realistisk bild av utbrottet.

Före utbrottet 1500 f Kr, var santorin helt lugn i tiotusentals år, bortsett från en svagare eruption som ägde rum för 13000 år sedan. Det minosiska rikets underställda, i första hand folket på Kreta märkte inte att Santorin var en visserligen sovande, men på inget sätt utslöcknad vulkan. De bosatte sig därför på den vackra och bördiga ön, och byggde en (eller flera) städer, inte särskilt högt på berget. Först år 1550 f Kr, sedan 1500 f Kr började marken att skaka, men det väckte inte särskilt stor uppmärksamhet, eftersom jordskalv är ganska vanliga vid just det området. Ingen tänkte på att jordbävningarna var ett tecken på att den gamla vulkanen höll på att vakna till liv igen!

12 - 18 månader efter det andra jordskalvet blev folket uppmärksam på ett långdraget mullrande ljud, från någonstans djupt under marken. Först började ett allt kraftigare

och kraftigare pimpstens- och askregn, sedan rullade heta moln nerför berget. Marken hoppade, darrade och dansade och dess mullrande överröstade människornas skrikande när de rusade mot hamnarna i en vettlös skräck. Vulkanaskan blandades med vatten och mäktiga slamfloder började rinna.

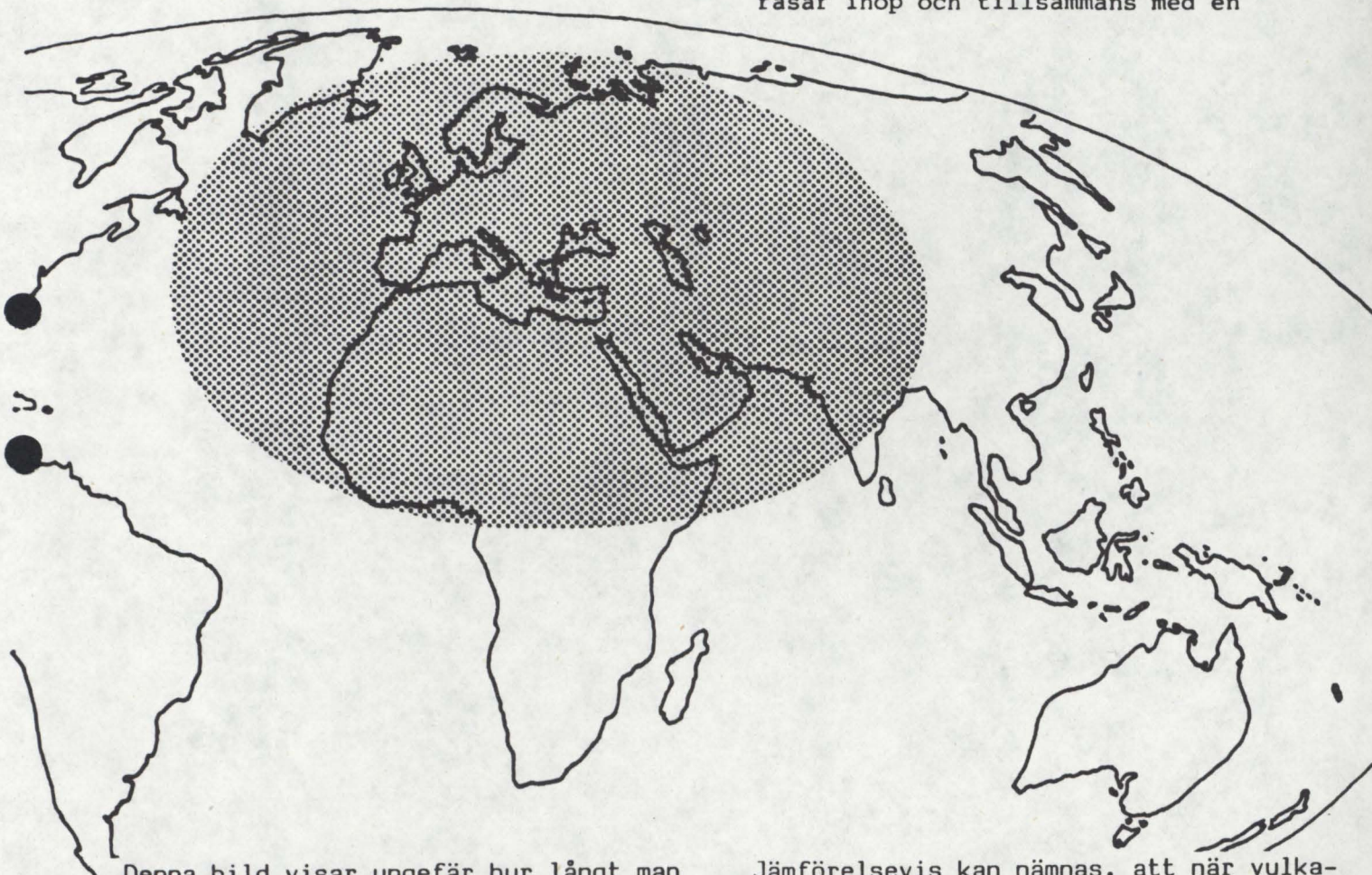
ASKREGN FALLER ÖVER MEDELHAVET

Till slut antog askregnet omätbara kvantiteter. Rök- och dammoln sköt upp mot himlen, ibland till ca 10 kilometers höjd, och de utströmmande giftiga gasernas hastighet överskred 1000 km/H. Berget började kollapsa. Lyckligtvis befann sig då ingen på ön. Man har nämligen inte funnit mänskliga kvarlämningar, såsom skelett eller ben.

Vinden blåste det fina vulkaniska materialet, askan och dammet i första hand mot Ost- och Mellankreta.

Om vi jämför Santorin med Krakatau, kan vi konstatera att det fruktansvärda dånet som uppstod när Santorins topp rasade ihop och störtade in i magmakammaren, kunde höras inom en jättecirkel med minst 9600 kilometer i diameter. Detta var i alla fall den maximala hörbarhetsgränsen i Krakataus fall. Men då Santorins utbrott var många gånger starkare och häftigare, är det mycket möjligt att även utanför cirkeln hörde man dun-dret. (fig. 2.)

Enligt Dragoslav Minkovich, en ung, amerikansk geolog, uppstår, vid eruptionens kulm, när berget rasar ihop och tillsammans med en

Denna bild visar ungefär hur långt man kunde höra dånet från Santorins utbrott. Avståndet från Santorin i centrum, till periferin (det prickade området) är 4800 kilometer.

Jämförelsevis kan nämnas, att när vulkanen Krakatau, mellan Sumatra och Jawa, hade sitt största utbrott i slutet av 1800-talet, så hördes dånet så långt som 2500 kilometer från vulkanen.

bit av jordskorpan störtar in i makammaren, även en annan neddragande kraft, bredvid gravitationen, tack vare det luftfattiga rummet kring vulkanen. Därför kan kollapsen utspelas på oerhört kort tid. Om Santorin verkligen varit en del av den forna Atlantis, hade Platon rätt i den saken: havet slukade Santorin under en dag och en natt (eller ännu snabbare).

JÄTTE FLODVÅG DRÄNKER ALLT I SIN VÄG

När det ursprungliga bergets topp och undre delar också hade försvunnit, och calderan var färdig, rusade havet in i den från tre riktningar, med ett fasansfullt dån. Vattnet slog ihop och bildade djupa virvlar, innan det började breda ut sig från calderans mittpunkt i form av 10-16 meter höga flodvågor. Jättelika flodvågor startade också från calderans yttre kanter. Dessa gigantiska vattenmassor rusade genom havet och förstörde det minosiska rikets största hamn, Amnessos, tillsammans med det stora flottan som oturligt nog var just förankrad där.

Riket kunde inte motstå de stora akhaj (nordgrekiska) stridskrafterna som från fastlandet startade ett anfall mot Kreta, skickligt utnyttjande förvirringen, som elementens raseri skapat på ön.

EN KULTUR BEGRAVS

Förutom flodvågorna orsakade även askregnet en stor förödelse. För ett folk som mestadels livnär sig på jordbruk är det tillräckligt med en fem centimeter tjock askmattna för att lamslå befolkningen nå-

ra år framöver. Den hotande svälten, jordskalven och flottans förstörelse gjorde öns befolkning så missmodig att de gjorde knappt något motstånd när akhajerna anföll Kreta. Det var det som fick den förut så rika och mäktiga Atlantis att gå under, eftersom Atlantis var inte bara Santorin utan också Kreta.

Kulturen på Santorin dukade under för utbrottets direkta följder - det mäktiga riket på Kreta för dess indirekta följder, och inte minst för grekernas anfall.

Det finns några andra argument för att Atlantis varit Kreta och Santorin.

Enligt Platons beskrivning kan vi dra slutsatsen att Atlantis egentligen bestod av två delar: en stor och en mindre, cirkelformig. Man kan faktiskt se en viss likhet mellan Platons Atlantis och det minosiska riket som bestod av den större Kreta och den mindre Santorin, som före utbrottet hade varit cirkelformig.

"ATLANTIS"-TJURKULT LEVER KVAR ÄN IDAG

Det har funnits vissa kulter på det minosiska Kreta, i första hand de så kallade "tjurspelen" där man i stället för att döda tjuren, gjorde livsfarliga uppvisningar - tex tog tag i tjurens horn och svingade sig över dess rygg i en saltomortal. Dessa kulter har mycket stora likheter med det atlantisiska tjurkulter som beskrivits av Platon.

I Atlantis legend bevarades en stor naturlig kataklism och det följande politiska och militära händelser. Atlantis bestod av Kreta och

Santorin.

Om man hänvisar händelserna till ett jättelikt vulkanutbrott, får man en katastrof som är helt fri från mystiska element och är helt acceptabel ur naturvetenskaplig synvinkel.

KÄLLA: Hédervári Péter: Mi újság a Földön?
(En ungersk naturvetenskaplig bok om geologi)

BEARBETNING OCH ÖVERSÄTTN.:

Thomas Kolb
1981

GLÖM INTE! FÖRNYA DITT MEDLEMS- SKAP

UFO-CENTER KARLSKOGA
BEHÖVER DIG!

INGEN MEDLEMSAVGIFT-
INGEN SVÄVARE-
INGEN INFORMATION!

NYA BÖCKER:

PLANETEN SIRIUS EXPERIMENT
Doris Lessing
Doris Lessing fortsätter att utforska vår inre och yttre värld i den oerhörda serie av "spacefiction" som hon började med Shikasta 1979 och fortsatte med Giftermålen 1980. Det är Ambien II, en högt uppsatt kvinnlig administratör på Sirius, som för ordet i Planeten Sirius' experiment. Övers Sonja Bergvall. Trevi inb ca 125:- (prel)

POMPEJI - LIVET OCH DÖDEN I EN ROMERSK STAD
Hans Furuhausen
Författaren tar oss med på en rundvandring i den utgrävda staden och skildrar högtintressant och levande staden och människornas liv före katastrofen. Fakta-späckad och rikt illustrerad. Sveriges Radios förlag ca 41:-

I luften
Flygets årsbok 82
Red: Pej Kristoffersson
I 20-talet artiklar av flygkunniga författare skildras allt från hur man lär sig segelflyg till det senaste rymdäventyret - USAs rymdfärja. Även flyghistoria finns med. Rikt illustrerad. Liber inb ca 120:-.

OLLE EKSTRÖM
BOKHANDEL

DEN SKYGGE "SNÖMANNEN"

En berömd bergsbestigare berättar om sina möten med de okända.

Artikel av Lord John Hunt

Det är ett slags odefinierbart mysterium på de högre höjderna av de stora bergskedjorna. När man genomtränger dessa obebodda områden blir man medveten om en underlig atmosfär, främmande och nästan förbjuden. Där finns en tystnad, en känsla av isolering, som inger vördnad, t.o.m. fruktan.

I sådana omgivningar är det inte svårt att föreställa sej förekomsten av bisarra varelser, sällan sedda av människor. Beträffande yeti tror jag numera att bevisen från många observatörer är oemotsägliga. Tron på förekomsten av yeti är vida spridd.

Rapporter indikerar att en primat *) med mänskliga drag överlever i områden ännu fjärran från vårt liv. Berättelser om sådana varelser har dokumenterats i bergstrakterna i Kina och Sovjetunionen och utmed hela Himalaya-kedjan, i Karakoram, norra Burma och Bhutan. Där finns även berättelser om en stor tvåbent varelse i de skogrika bergen i Oregon och British Columbia. Trots avsaknad av kommunikation mellan invånarna i dessa så vitt skilda delar av Asien och Nordamerika, så uppvisar beskrivningarna av varelsen märkliga likheter.

Min egen erfarenhet övertygar mej om att dessa berättelser inte är utan grund. Mitt senaste möte med yetis ägde rum förra november, när jag återigen, tillsammans med andra medlemmar av 1953 års Everest-expedition och några av våra fruar, var i Khumbu-distriktet i Nepal. Vi hade avverkat 320 km tvärs över östra Nepal från Darjeeling för att markera 25-årsjubileet av den första bestigningen av berget.

Några i gruppen hade nått toppen av Tehola Khola, en hög dal som går parallellt med och väster om Khumbu-glaciären. Från vårt läger på 5000 m klättrade vi till ca 5900 m under de följande dagarna. Min fru och jag gas oss iväg för att korsa ett bergspass och gå ner i övre Dudh Kosi, för att fullborda en cirkel vid de magnifika topparna Taboche och Jobo Laptshang.

Det var ett spännande ögonblick när vi, på en moränås i närheten av vårt läger, såg en rad med långa, ovala fotspår i den frusna snön. De liknade mycket de som Eric Shipton hade fotograferat på Menlung-glaciären år 1951. Jag upptäckte senare att dessa spår fanns inom en km från de nästan identiska fotspår som dokumenterats av John Jackson när även han klättrade från Tehola Khola under Ralph Izzard's yeti-expedition som organiserades av Daily Mail år 1954.

Min fru och jag fann fler spår på åtskilliga ställen längs vår rutt. De sista vi stötte på, vilka även var de största och färskaste, fanns alldeles utanför en yak-herdes hydda på fjällsluttningen Drangnag, högt i Dudh Kosi-dalen, där vi övernattade.

Spåren var ca 35 cm långa och 18 cm breda, och varelsen hade sjunkit ner i den hårda snöskaren. Av denna anledningen tror jag inte att storleken och formen hade förändrat sig av solen.

Den kvällen, just när det började bli mörkt, hörde båda sherpas som var med oss något som de var övertygade om var ett yeti-rop. De sade inget om det just då; men när de rapporterade händelsen för vår ledare, Pinju, två dagar senare, bekräftades min och min frus uppfattning att vi också hade hört ett skrik vid samma tillfälle.

Vi gick för att besöka lamornas överhuvud i Tengboche innan vi på hemväg lämnade distriktet. Vi hade bott i det berömda klostret i april 1953 under den första lyckade bestigningen av Everest, för en period av träning och akklimatisering och mina kamrater och jag hade besökt abboten. Då vi satt bredvid den gamle mannen och åt en lätt måltid, frågade jag honom om yeti. Effekten var dramatisk. Han glömde bort sitt världiga uppförande och blev mycket engagerad. Han pekade ut fönstret som vetter mot ett rhododendron-buskage som kantade sluttningen, på vilken vi hade haft vårt läger. Sedan beskrev han hur han, två år tidigare hade stuttit i det övre rummet då en yeti hade uppenbarat sig. Den stod på två ben och kliade sig i armhålan. Vissa zoologer betecknar detta som ett tecken på nervositet inom ap-familjen, men lama-gruppen var avgjort förskräckta. De tog sina cymbaler, snäckskal och långa mässingshorn och förde sådant oväsen att varelsen försvann in i busknåret. Abbotens berättelse var övertygande berättad i alla avseenden.

*) Primat = högt stående däggdjur

Nu, 25 år senare, mötte vi hans efterträdare. Jag berättade för honom om spåren vi hade sett och bad om hans syn på saken. Han visade inga tecken på förvåning. För honom var det självklart. Han berättade då för oss samma berättelse som vi hade hört kvällen innan av vår vän Dawa Tenzing, nämligen att yetis regelbundet korsar Khumbu från Tibet under den första delen av vintern och vandrar norrut igen på våren.

Både de spår som rapporterats av många resenärer i Himalaya och på andra ställen i Asien sedan åtminstone början av detta århundrade och beskrivningen av varelserna överensstämmer på ett uppseendeväckande sätt. Fotografier av fotspår, speciellt ett av de som tagits av Shipton 1951 och även de som tagits av Frank Smythe 1937, har stor likhet med spår av en stor primat: den utmärkande åtsidan-pekande tummen är ett utmärkande drag. Vissa fotografier som också tagits av Shipton och av Jackson och medlemmar av Izzard's expedition, anses mer tvivelaktiga.

Mina egna observationer år 1937 och 1978 kan få en att tro att en björn, eller t.o.m. en stor snö-leopard, skulle kunna vara upphovet till spåren. Men jag har sett och fotograferat spår av den europeiska brunbjörnen i Pindus Mountains i centrala Grekland, och jag tror inte att det som min fru och jag såg i Khumbu-distriktet var björnsår.

Invánarna på platser vilka jag talat med, förnekar att björnar kan finnas på dessa platser. De insisterar på att spåren är från en tvåfotad varelse som de anser vara en människo-best, yeti.

Vissa talar om "mi-gö" eller "mi-teh" (vild man), "kang-admi", "kang-mi", eller "almas" (snöman) eller "van manas" (skogsman).

För Smythe berättades det i Garwhal att de kallas "mirka".

Lepchas-folket från Sikkim talar om "harram-mö", och det finns varierande benämningar i flera republiker i Sovjet och i de västra provinserna i Kina.

Första gången jag hörde talas om yeti var år 1937. Då jag deltog i en expedition i norra Sikkim i november det året, strövade jag omkring i skar-snö i de övre delarna av Zemu-glaciären nedanför östra sidan av Kanchenjunga. Min kompanjon hette Pasang, en ung sherpa, vilken senare blev berömd som en av de främsta bergsbestigare av sin ras. Vi var på väg till Zemu La, ett trångt pass på 5800 m, som avdelar Kanchenjunga från en närliggande alptopp kallad Simvo. Det var ett tröttsamt och enformigt företag. Plötsligt kom vi fram till två rader av spår, vid sidan av varandra, den ena större än den andra, och de ledde antingen från eller emot vår destination över den sprickiga delen av glaciären. Fastän de var tydligt intryckta och höjda över den omgivande ytan på grund av den kraftiga blåsten, var dess form obestämbar. Storleken på de större spåren, ca 33 cm långa och mycket breda, och placeringen av fötterna gav intrycket av en 2-bent varelse med mänskliga proportioner.

Min reaktion var besvikelse. Jag antog nämligen att spåren härstörde från en tysk grupp som vi hade mött ett par veckor tidigare i en by nedanför glaciären. Jag hade satt mig i sinnet att slå rekord med den tredje bestigningen av Zemu-La. Pasang's reaktion var annorlunda. Fast han är mycket intelligent, visade han tecken på stor upprördhet. "Det där är yeti-spår", sade han.

Han trodde, liksom många sherpas ännu tror, att olyckor skall drabba den som har oturen att få syn på en yeti. Hans skräck kom sig av olyckan med en tysk klättrare och en sherpa, vilka hade fallit ner och dödats under en expedition 6 år tidigare. Den sherpan sägs ha sett en yeti ett par dagar innan han dog, strax intill den plats vi var på. Jag tog inte så mycket notis om Pasang's berättelse då. Men min begynnande tro på yeti här- rör från det ögonblick då, efter vår expedition, den tyska grupp- en försäkrade mig att de aldrig hade varit i närheten av Zemu La. Det fanns faktiskt inga andra bergsklättrare i det området den vintern.

Ett år senare såg H.W.Tilman, vilken korsade bergspasset till Tangshyong-glaciären från Zemu-dalen, liknande spår av en enda varelse vilka ledde upp till Zemu La. Vi observerade båda två att spåren ledde över bergspasset, trots betydande tekniska svårigheter att klättra ner på södra sidan. Många år efter dessa observationer berättade den tyske bergsklättraren G.O. Dyrenfurth, vilken ledde en expedition till Kanchenjunga 1930, om två norrmän som påstod sig ha mött två yetis nedanför Zemu- sidan av bergspasset.

Det finns ännu ett bevis från Zemu-området. Tolv år innan min egen upplevelse, berättade N.A. Tombazi, en grekisk zoolog, för mig om sin observation av en yeti efter att ha korsat Zemu-gla- ciären. I tjocka rhododendronsnår fick han en flyktig glimt av "en mänsklig figur" flera hundra meter bort, vilken gick runt och tydligen ryckte upp rötter. Hans observation begränsades av soluppgången, för figuren avtecknade sig i silhuett mot himlen. Vid undersökning av området, hittade han färskta fotspår som myck- et liknade andra beskrivningar från många olika platser. Hans sherpas tvivlade inte på att varelsen var en yeti. När jag trä- ffade Tombazi i Aten flera år senare, vidhöll han bestämt att han hade sett en tvåfoting.

Don Whillans, den berömda brittiske bergsbestigaren, som var med vid två Everest-expeditioner (1970 och 1972), rapporterade en ob- servation som var mycket lik Tombazi's, i Khumbu-distriktet i Nepal. Ingen som känner den flegmatiske och jordnära Whillans skulle anklaga honom för fantasier.

Dessa observationer är inte exeptionella. Rapporter om yeti har gjorts regelbundet i åtminstone 200 år. Sovjetunionen be- traktade dessa rapporter som tillräckligt underbyggda för att år 1971 utnämna prof. Boris Porshney till att leda en undersök- ningskommission för att undersöka påstådda observationer i Sibi- rien. Två år senare rapporterades en yeti ha vandrat förbi tält- et i vilket medlemmar ur en zoologisk expedition från USA befann sig. Publiciteten kring yeti var så vida spridd under denna per- iod så att när Robert McNamara, sedermera ordförande i Världsbank- en, åkte till Mukthinath-regionen i Nepal på fotvandring i novem- ber 1973, kände han sig tvingad att tala om för pressen att han inte tänkte söka efter den legendariska varelsen.

Mitt intresse för yeti, vilket väckts av Zemu-händelsen, ökades ytterligare av bergsbestigaren Frank Smythe. Han hade fotograf- erat och följt spår i Garwhal under sommaren 1937, och hans bil- der överensstämde med de spår jag hade sett.

Andra världskriget gjorde att problemet för tillfället lades på is. Det var inte förrän 1953 som jag lyckades få ytterlig- are vittnen. Det var under vårt besök hos den högste laman i Tengboche. 10 dagar efter det samtalet campade jag med några ur vårt läger bredvid Amai Dablang-glaciären, där vi fortsatte vår träning innan hela expeditionen bröt upp för att upprätta ett bas-läger vid foten av Everest ismassiv. När mörkret föll den kvällen hörde jag några gälla tjut från den bortre sidan av glaciären, flera hundra meter bort. När jag vände mig emot en av våra sherpas, sa han i förtroende: "Det där var en yeti."

Till detta i och för sig kläna bevis kunde jag tillägga ytterlig- are händelser 20 år senare. Min fru och jag tältade tillsammans med två av mina Everest-kamrater Alf Gregory och Charles Wylie, vid sidan av yak-herdarnas hyddor vid Bibre, i Övre Imja Basin, i Amai Dablangs skugga. En ensam herde bodde i en av hyddorna och Wylie frågade honom om yetis. Liksom andra sherpas som jag talat med uttryckte han en absolut övertygelse. "Det är klart att de finns," sa han, och han fortsatte att berätta om sina egna observationer vid gränsen i Tibet. När han tillfrågades om det fanns yetis där i närheten, pekade han omedelbart tvärsöver dalen mot Amai Dablang-glaciären. "Ja, därborta," sa han. Det var exakt där jag hade hört de där skriken 20 år tidigare.

Det allmänna intrycket man fått av ett stort antal beskrivningar genom historien är en storväxt, långarmad, hopsjunkna apliknande varelse, ofta med upprätt hållning, kapabel till hastighetsänd- ringar, snabba på foten där det är brant och svårframkomligt. Huden beskrivs som mörk eller grå, delvis täckt av långt kropps- hår, grått, eller vanligare, rödaktigt, och speciellt tjockt på

ryggen. Extremt ful, med mänskliga mått mått, nämns ofta, men varelsens ansikte beskrivs också som mer mänskligt än aplikt. Yetis sägs vara skygga och lever ej i flock, utan är ensamma eller i par.

Yetin har omväxlande ansetts vara både köttätare och växtätare. Spillning, som man tror kommer från dessa varelser, innehöll rester av en liten, svanslös tibetansk gnagare, pikka, vilken vanligtvis lever i Khumbu. Det finns också några otroliga berättelser om yetis som dödat eller stulit hästar och boskap.

Vissa av dessa historier är många år gamla och har berättats från generation till generation. De innefattar även berättelser om yetis, som tillfångatagits och hållits i halvtamt tillstånd. Återkommande fynd av färska spår i lera eller snö, av vilka några ej liknar något känt djur, och de rapporter av observationer inom de senaste 20 åren gör att "snömannen" ej kan bortförklaras som folklöre eller pähitt.

Det finns berättelser med mer påtagliga bevis, de flesta andrahandsberättelser. Kvarlevor, såsom skinn och skalper, sägs finnas bevarade i lamaklostren. Det finns skalper både i Panboche och Khumjung i Khumbu-distriktet och forskare har t.o.m. sett torkade händer. En skalp, tagen av Sir Edmund Hillary från Khumbu, undersöktes av "Chicago Natural History Myseum", "Musée de l'Homme" i Paris, och "British Natural History Museum". På alla 3 institutionerna sades föremålet vara en skalp som gjorts av skinnet från en bergsget som är vanligt förekommande i Khumbu.

Falska spår, överdrivna berättelser och absurda smeknamn, (det avskyvärda "Snömannen" uppfanns av överste Howard Bury, som fann fotspår år 1921, vilka hans bärare symboliserade "metch kang-mi") har lagt ihop till tvivel om yeti. Tills idag har ännu ingen uppbringat en kropp eller en fångad yeti för vetenskapliga undersökningar. Det finns inga fotografier av ett levande exemplar som skulle kunna bevisa varelsens existens.

Men man kan inte bortse från eller övertygande bortförklara varken spåren eller övertygelsen med vilken sherpas och andra bergsfolk i Kina och Sovjet öppet förklarar sin vetskap om en "vild man" som överlever i ett primitivt tillstånd trots civilisationens utveckling.

Det verkliga frågan är inte om yetis existerar. Det är hur länge de kommer att fortsätta att undvika våra ansträngningar att lokalisera dem.

Källa: OMNI, okt.1979.

Översättning: Eva Harling-Svensson

ALIEN

guide

HEJ OCH GOTT NYTT 1982

DET HÄR SKRIVS EN MYCKET KALL VINTERDAG MED ETT GNISTRANDE SOLSKEN OCH FRYSANDE MÄNNISKOR.....
ALLA ÄR VÄLKLÄDDA OCH MED HUVORNA UPPDRAGNA SER DOM UT SOM SMÅ ASTRONAUTER, SKULLE EN UTMJORDISK VARELSE BESKRIVA OSS SOM FETA KOL-
ENHETER MED NYLON SKINN, MÄNNE ????

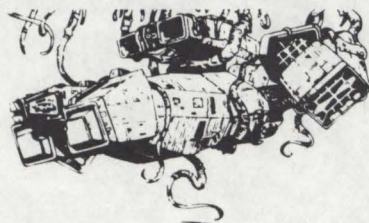
HAR DET HÄNT NÅGOT NYTT KANSKE NI UNDRAR? JOVISST HAR DET DET....
VAD SÄGS OM ATT SVENSK TV SKA VISA DEN GRANDIOSA RYMDSERIEN KOSMOS DÄR VETENSKAPSMANNEN CARL SAGAN SKA GUIDA OSS RUNT I UNIVERSUM, ÅRETS FÖRSTA NUMMER AV SVENSKA SERIER KOMMER UT SNART OCH DESSUTOM TYCKER JAG ATT NI SKA HÅLLA UTKIK EFTER NR4 AV SERIE-TIDNINGEN STAR TREK.

ENLIGT VÄLUNDERRÄTTADE KÄLLOR SKA DEN FORMIDABLA SERIE-ALBUMS SERIEN LINDA OCH VALENTIN KOMMA UT MED TVÅ NYA ALBUM.,
VIDARE SKA JAG GE ER EN ADRESS IFALL DU VILL VETA LITE MER OM SF OCH VAD SOM SKER INOM DENNA SPÄNNANDE GENRE

Skandinavisk förening för SF
box 3273, 10365 Stockholm
(avgift 30/år)

I DET HÄR NUMRET AV ALIEN-GUIDE SKA VI TITTA PÅ EN DEL VÄRLDARS SEXUELLA BETEENDEN OCH PÅ TVÅ NYA FILMER, JAG VILL DÅ VARNA FÖR SLUTET DÄR JAG TAR ETT STYCKE FRÅN OUTLAND, JAG VALDE ETT STYCKE SOM JAG NU TYCKER VAR DÅLIGT VALT, GODTAG MIN URSÄKT, SEDAN SKA DET NÄMNAS ATT DEN KILGORE TROUT JAG TALAR OM I SEX-ARTIKELN (VÄNLIGEN DREGGLA EJ SÖNDER BLASSKAN) ÄR EN PSEUDONYM FÖR PHILIP JOSE FARMER, PERSONEN OCH KARAKTÄREN ÄR FRÅN KURT VONNEGUT JR:S BREAKFAST OF CHAMPIONS (1973).

VARSA GODA

SEX INSTRUKTIONER FÖR ICKETERRANER

INOM SCIENCE FICTION-GENREN FINNS EN MYCKET VARIERANDE FLORA AV ALLEHANDA SEXUELLA BETEENDEN. DETTA BEROR JU PÅ ATT DET ÄR SF-FÖRFATTARNA SOM MED BOKSTÄVER OCH FILM, VISAR OSS HUR ANDRA VÄRLDAR KAN FUNGERA. DET FINNS NATURLIGTVIS ETT STORT URVAL AV VÄRLDAR ATT VRÅKA MELLAN MEN DÅ SKULLE JAG SITTA OCH SKRIVA FORTFARANDE. ISTÄLLET SKA JAG KONCENTRERA MIG PÅ DE VÄRLDAR, SOM KILGORE TROUT PRESENTERAR I SIN BOK 'STJÄRNSNÄCKAN'

Huvud personen är den poetiske och banjospelande Rudolf, som med sina två husdjur reser genom universum på jakt efter dess högsta makt. Den första planeten han landar på heter Shalton och där försörjer han sig genom att spela på en bar. Planetens invånare är ett släkte, som starkt påminner om katter men med mänskliga kroppar och när Rudolf visas runt lägger han märke till deras minst sagt konstiga sexuella vanor. Deras enda samtalsämne var sex och det var kanske inte så konstigt när de befann sig i parningssäsong året om. Rudolf hade stora svårigheter med att få ett sammanhang i sina diskussioner med dom eftersom de efter en dryg halvtimme blev oroliga och ursäktade sig. Om Rudolf smög efter kunde han se hur de tillsammans med en partner smög in i ett hus och några minuter efter det att dörren stängts, kunde han höra de allra fördömdaste läten.... Detta beskrev Rudolf på ett fyndigt sätt:

Jordmänniskorna ägnade sig åt att hamna ovanpå pyramiden av makt, medan shaltonianerna ägnade sig åt att hamna ovanpå varandra..... Detta tyckte han vara ett alldeles förträffligt arrangemang, åtminstone till en början.....

Den andra planeten han landade på kallade han för 'rökförbudsplaneten'. Dess invånare var en ras formade, som tio meter höga pyramidformade varelser med skär hud och med munnen i botten. När de förflyttade sig använde de bakdelen till att framställa jättelika fjärtar, som Rudolf kunde uthärda om vinden låg åt ett annat håll. Hanarna ägnade större delen av sin tid åt att leva rullan i skyn och när de kom ner var det bara för att äta och ta sig ett nummer med sin hona.

Rudolf frågade en av honorna vad hon tyckte om männen:

-Vi gör allt arbetet och de där onyttiga fähundarna gör ingenting annat än att slå dank hela dagen. Hon sade inte direkt fähundar utan något, som mer lät som 'fjärtar i stormvinden'.

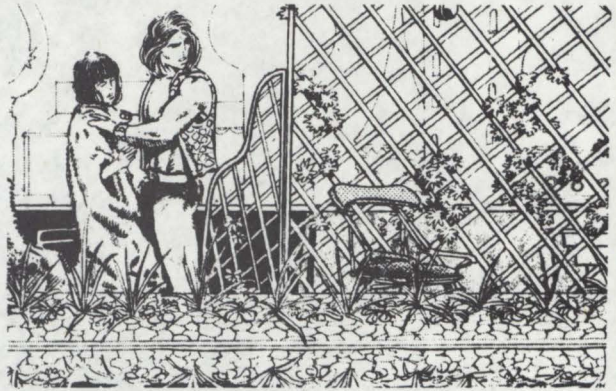
Tyvärr blev han utkastad från planeten innan han hunnit kolla upp invånarna lite mer.

Nästa planet han besökte var Lalorlong med dess konstiga invånare. De påminde om våra bildäck och de bestod av tunna men sega uppblåsta hudar med diamantformade glidytor. Hjuldelen bestod av en benkant och tolv benkrar, som växte ut från navet. Navet innehöll hjärnan, -nerv, -matsmältnings-, och sexualsystem. Hanen saktade vid parning upp och lät honan komma upp jämnsides varvid hanen stack in ett broskliknande rör i honan, som efter några sekunder blev avbytt av nästa hona. Rudolfs stora språkbegåvning gjorde att snart lärde sig språket och kunde utfråga befolkningen. När han frågade ett däck om dess tankar om döden svarade denne:

-Vi kommer till det stora spåret i skyn. Ingen brist på växter där, och var och en är hjordens ledare och bara de onda får punktering. Rudolf är outtröttlig i sitt sökande och han ger sig av till planeten Dokal, där han opereras och får en svans. Den finner han otymplig i början men sedan visar en av planetens honor vad den också kan användas till inom det sexuella. Rudolf ändrar helt mening om svansen men tyvärr förlorar Rudolf den under en strid vilket gör att han under resten av sitt liv inte kan sitta några längre stunder.

EN SÖKANDE VANDRARE

Rudolf vandrade mycket i sitt sökande efter den högsta makten. Han besökte många världar och de ofta sexuellt konstiga planeterna skapade både bekymmer och glädje. Om han någonsin fann det han letade efter tänker jag inte tala om utan det får ni läsa om i Kilgore Trouts bok Stjärnsnäckan.

ATT DET I SF-GENREN FINNS VÄRLDAR MED ETT VÄLBESKRIVET SEXLIV, HAR VISSA TIDNINGAR SPECIELLT DÅ SEX-TIDNINGAR TAGIT UPP. PLAYBOY SKREV I SINA RYMDINSPIRERADE SEXHISTORIER ATT SF BESTOD AV SEX, SADISM OCH ALLEHANDA PERVERSA IDEER. RESULTATET AV PLAYBOYS HISTORIER VAR BLA. ATT DEN BERÖMDE FÖRFATTAREN ISAAC ASIMOV SKREV EN SATIRISK NOVELL, SOM EN PIK ÅT PLAYBOY. NOVELLEN KOM UT 1961 OCH HETER "WHAT IS THIS THING CALLED LOVE".

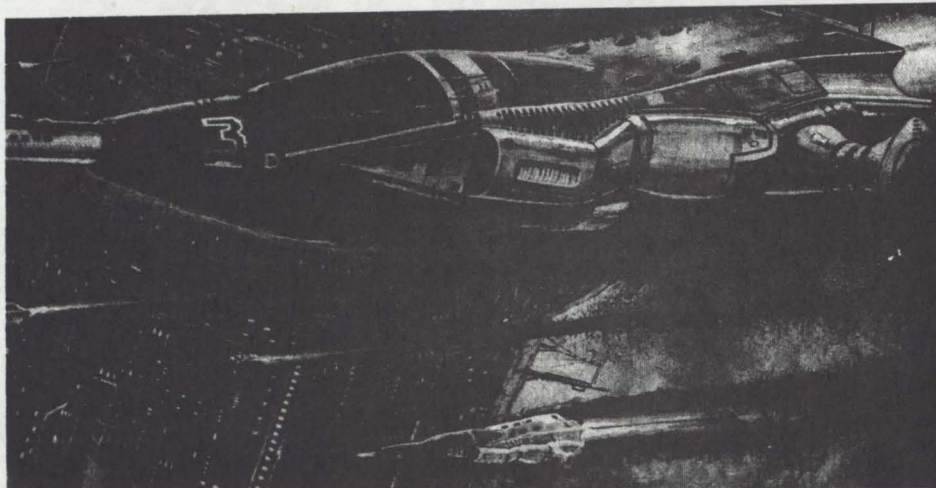
Novellen börjar så här:

-Nästan allt liv på den här planeten består av arter, som det finns två utföranden av. De kan knappast beskrivas i ord, knappast ens i tanken. Jag kan bara beteckna dem som första och andra sorten. Uttryckt i deras egna läten heter den lilla sorten kvinna och den stora sorten man. De här underliga varelserna är alltså själva medvetna om skillnaderna. Och för att frambringa ungar måste de båda samarbeta.... Kapten Garm var skakad. Han visste inte om han skulle vara upprörd eller road av denna form av fortplantning.

-Löjligt, sade han, det är i alla fall knoppningen som är livets mest underbara och hemlighetsfulla företeelse. Det är samma sak i tiotusentals världar. Hur var det vår store fotosångare Levuline färgsatte det: i knoppningstid, i knoppningstid, i den söta berusande knoppningstid, då....

Novellen handlar om en annan art

som besöker vår planet. Vårt sexuella beteende skapar ett stort intresse. Jordexperten Botax vill för sin chef visa att våra fortplantningsmetoder verkligen fungerar och i ett häfte hade han läst om hur det gick till. Tyvärr var det i playboy han läst det. Botax får tillstånd av sin chef att fånga in två människor och testa *dem*, vilket då naturligtvis går åt pipan. Att tvinga dom går inte men Botax vet på råd eftersom han har läst Playboy. Till sin chef säger han: Det hör till den komplicerade ritualen. Det är vanligt att de gör motstånd till att börja med. Efter inledningsstadiet måste huden avlägsnas. Han klargjorde för kapten Garm att det bara rörde sig om konstgjorda hudar (kläder), som i värsta fall måste slitas av den mindre sorten (kvinnan), varvid det våldsamma avlägsnandet tjänstgör som retning.

BOTAX MISSLYCKAS

När skinnet avlägsnas störs Garm av jordlingarnas kakofoniska larm, (av misstag tas det riktiga skinnet bort), men Botax, som i Playboy läst hur ``hysteriskt skrikande var hon fångad i o-djurets famntag ``; och förklarade: -Ni förstår, de infödda varelserna skriker av upphetsning när deras hudar dras av.....

Detta var ett exempel på hur en annan ras med andra sexuella traditioner skulle kunna missuppfatta våra. Naturligtvis bör det ju vara så att det första en annan ras skulle bli väldigt intresserade av är hur vi kan fortplanta oss.

Jag slutar den här artikeln med en uppmaning om att vid en UFO-observation omedelbart gömma eventuella framliggande Lektor, Fibban mm.

HALLÅ JORDEN !

MINNS NI FILMEN STRIDSPLANET GALACTICA? DEN FICK EN UPPFÖLJARE SOM HETTE CYLONERNA ANFALLER OCH NU KOMMER DEN TREDJE DELEN SOM HETER HALLÅ JORDEN, STRIDSPLANET GALACTICA ÄR I USA EN TV-SERIE, SOM I EUROPA OMARBETATS TILL BIO-FILMER.

Det gigantiska stjärnskeppet galactica har med de överlevande från kriget med Cylonerna nått den trettonde koloni de letat efter-jorden. Den hjälp de skulle behöva har inte vi eftersom vår teknologi inte har den standard de behöver. För att göra ett desperat försök att öka den sänder man ner löjtnant Troy och Dillon i ett jaktskepp. De landar i en park i en park i Usa och försöker ta kontakt med en expert på rymdteknologi-området. Med hjälp av en kvinnlig journalist lyckas de lämna ett meddelande till honom på datan.

Hur det hela slutar tänker jag inte avslöja utan se filmen i stället.

OUTLAND-RYMDSTATION JUPITER

HAN TREVADE SIG FRAM TILL STEGEN OCH BÖRJADE KLÄTTRA UPP TILL GÅNGBRYGGAN, NÄR HAN STRÄCKTE SIG UPP FÖR ATT GRIPA TAG I GÅNGBRYGGANS RÄCKE SLOG FLAMMOR UPP FRÅN METALLEN, DET HAGLADE SPÅRLJUS I LUFTEN, OCH GNISTOR SPRÄTTE FRÅN DEN PLÅGADE METALLEN, BLOD FLÖDADE FRÅN HANS AXEL, HAN FÖLL, OCH KRAVALLVAPNET FÖR ÅT ETT HÅLL OCH HAN ÅT ETT ANNAT.....

Det här stycket är taget från Warner-Columbias nya storfilm Outland med Sean Connery i huvudrollen. Outland är en thriller i rymdhölje och man har skaffat en intrig som utmynnar i ett crescendo.

Storyn är relativt enkel och när jag läste boken tyckte jag mig kunna se vissa likheter med en western-film där sheriffen gick och väntade på att ett tåg med hans motståndare ska komma.

Handlingen utspelas på en av planeten Jupiters månar-Io. Där har bolaget CON-AMALGAMATED anlagt en gruva. De som jobbar där lever under en stor psykisk press och om dom inte redan var smått galna så blev dom det till slut. Det var därför bolaget inte tillät att man skulle vara ute i mer än ett år innan man sattes på en färja hem till jorden.

Det är till gruvan på Io, som sheriffen Richard O'Neil sänds. Plötsligt börjar en del arbetare begå självmord på de mest konstiga sätt. Han blir konfunderad och börjar undersöka vad som egentligen har hänt med arbetarna. Några högre personer vill dock stoppa honom men han bestämmer sig för att löpa linan ut, han får åtskilliga chanser att ångra sig

Av en händelse får han veta att två yrkesmördare ska komma med färjan för att ta död på honom. När han försöker få ihop några som ska hjälpa honom får han veta att bolagets makt är större än han någonsin kunnat tänka sig. Han börjar förbereda sig på en kamp för att överleva....

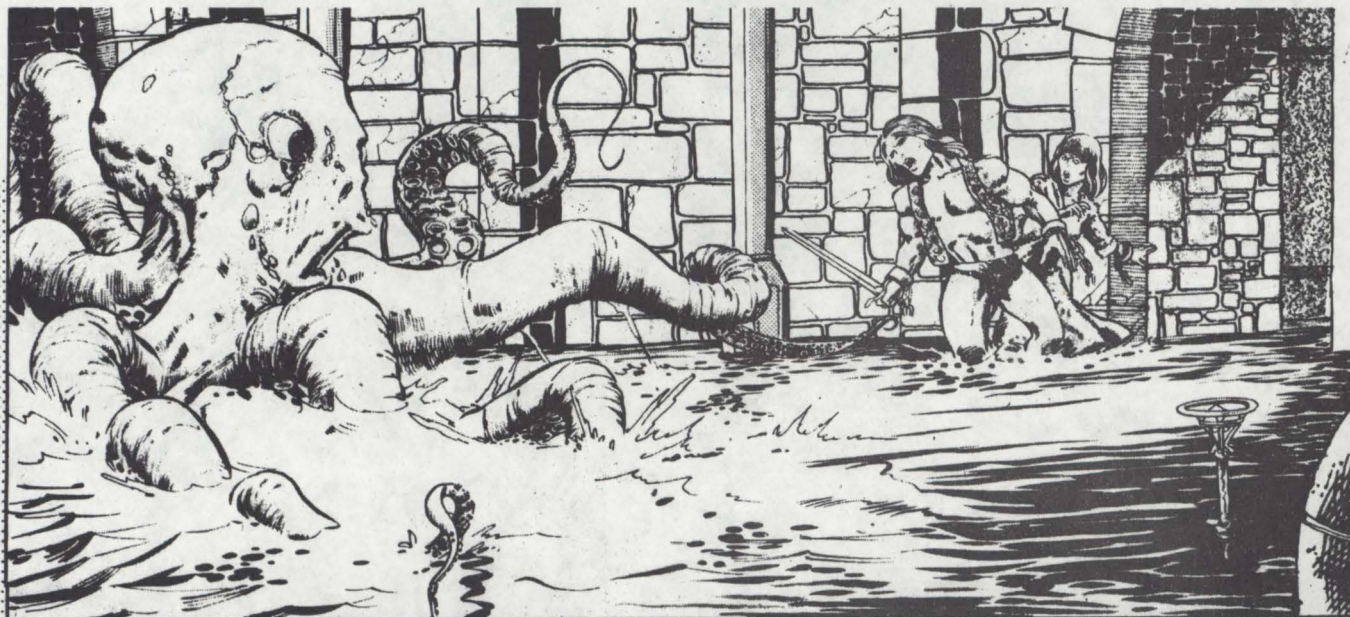

SKÅRAN TARLOW GJORDE I DRÄKTEN SATT OVANFÖR AXELN, NÄRA HJÄLMEN, OCH GICK GENOM SAMTLIGA FYRA LAGER, RESTEN TOG UNGEFÄR EN SEKUND. DET PLÖTSLIGA BLODFLODET SOM FÖRSÖKTE TA SIG UT GJORDE TARLOWS ANSIKTE HÖGRÖTT. HAN FÖRSÖKTE SKRIKA, MEN LJUDET HANN INTE KOMMA UR STRUPEN. ÖGONEN TRYCKTES UR SINA HÅLOR OCH MOSADES MOT VISIRETS INSIDA. RÖDGRÅ SÖRJA PRESSADES UR HÅLEN I HUVUDET OCH FYLLDE HJÄLMEN, EN DEL AV DEN SPRUTADE REDAN UR HÅLET I DRÄKTEN.....

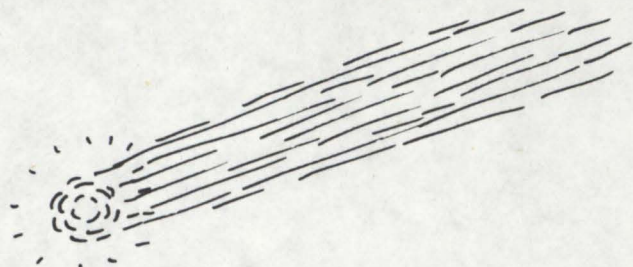
ur Rymdstation Jupiter av Alan Dean Foster
Wahlströms pris ca: 19.75.....

TROTS DEN BLODIGA AVSLUTNINGEN HOPPAS JAG ATT NI LÄSER
ALIEN-GUIDE ÄVEN NÄSTA GÅNG. VI SKA DÅ TA EN LITE NÄRMARE
TITT PÅ BÅLDA KRIGARE OCH SKÖNA DAMER.
HEJ SÅ LÄNGE.....

Jn

LIVSFRÖ FRÅN RYMDEN

HAR LIVET UPPSTÅTT I KOMETKÄRNOR ?

Komplexa molekyler och kanske även levande materia kan först ha bildats i kometernas kärnor. Den här teorin som inte är helt ny, understöds nu av forskningsresultat från universitetet i Massachusetts i USA.

Tidigare har Fred Hoyle och Chandra Wickramasinghe argumenterat för denna teori. De har förespråkat att komplexa organiska molekyler kunde byggas upp av de molekyllslag som redan finns i instellära stoftmoln och att med fördel kunde ske i kometkärnor. Jorden kan ha "besåts" med liv vid kollisioner med kometkärnor för miljarder år sedan.

SUPERNOVA STARTADE PROCESSEN

Ett faktum som talat emot denna teori är att flytande vatten inte skulle kunna finnas i kometer, temperaturen skulle vara för låg. De reaktioner som leder till levande molekyler fordrar flytande vatten. Att kometkärnor består av is är emellertid ett känt faktum.

Nya forskningars resultat pekar nu på att uppkomsten av solsystemet föregicks av ett supernovautbrott i solens grannskap.

OORTS MOLN

Nu är det också allmänt vedertaget att solen omges av ett moln av kometer, kallat Oorts moln (fig.). Molnet innehåller troligen mer än 100 miljarder kometer och sträcker sig ut ungefär ett ljusår från solen d v s en fjärdedels väg till närmaste stjärna.

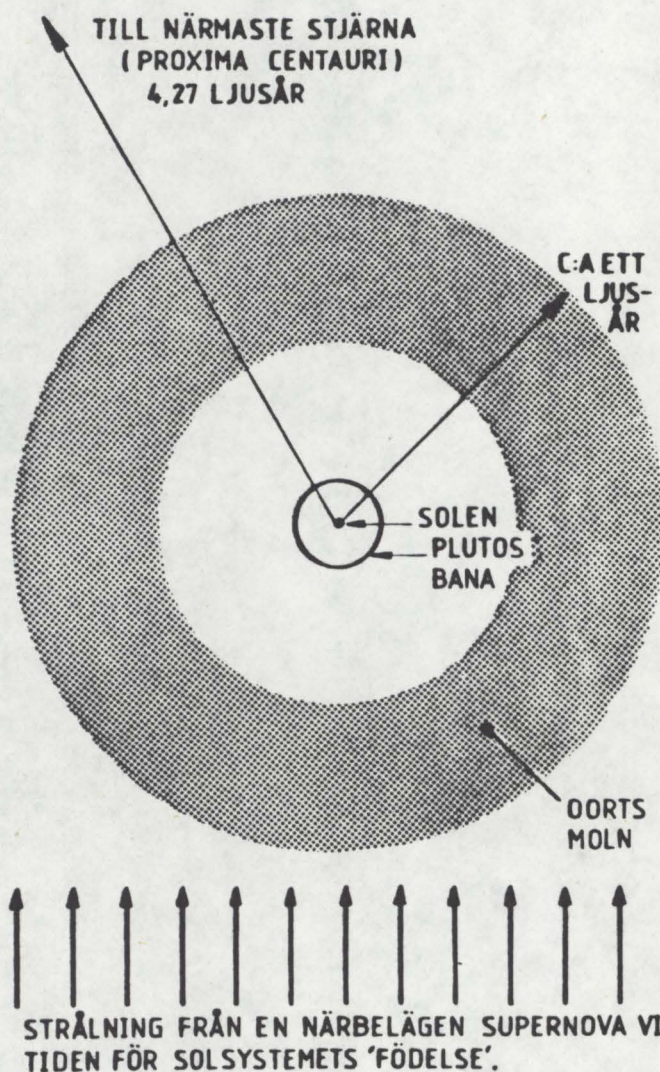
Beräkningarna visar att vid solens rörelse bland närbelägna stjärnor uppstår krafter som kan förändra dessa kometers banor och sända iväg någon av dem i en bana närmare solen.

FLYTANDE VATTEN KANSKE FANNS

Oorts moln kan vid ovan nämnda supernovautbrott ha bombarderats med och anrikats på radioaktiva isotoper. När dessa sönderfaller bildas värme som enligt forskarna i Massachusetts är tillräckligt för att smälta isen i kometkärnan.

Då skulle också flytande vatten i tillräcklig mängd för de tidigare beskrivna kemiska reaktionerna kunna finnas i kärnan och på så sätt kan livet ha uppstått där och sedan vidarebefordrats till planeten Jorden.

Från New Scientist
Fritt översatt: TORE GADDE

Ja den här illustrationen känner du nog igen. Den fanns med i Svävaren 2/81, där den smyggit sig in av misstag. Illustrationen hör naturligtvis till den här artikeln, så här är den igen. I repris.

GOTT NYTT ÅR!

VAKANDE ÖGON I RYMDEN

SYDAFRIKA, SOMMAREN 1977 *

Sydafrika gör kärnvapenprov och både provplatsen och det västtyska raketprovningsfältet i östra Zaire bevakades av amerikanska Big Birdsatelliter och ryska cosmos-satelliter.

CYPERN, 1974 *

Den ryska Cosmos 667 spanar speciellt över östra delen av Cypern och de turkiska utskeppningsområdena. USA styrde en tidigare uppsänd Big Bird till oroshärden och lades i lämplig bana. Några veckor efter krisen sände USA upp spaningssatelliten 1974-65A.

POLEN, 1981 *

Polenkrisen har stort intresse för USA och NATO. Troligen är KH-11 (Key Hole, Nyckelhål) viktigast. På elektronisk väg överför den foton till stationer, som i praktiken ser bilden samtidigt som kameran ombord på satelliten. Detta är ett så kallat realtidssystem. Med säkerhet finns tv-kameror ombord som komplement

DET HÄR ÄR TRE EXEMPEL PÅ SATELLITER SPANAT AV KRISOMRÅDEN OCH OROSHÄRDAR. FÖR ÖVERVAKNING HAR SUPERMAKTERNA EN DEL OLIKA SYSTEM FÖR ÖVERSIKT OCH DETALJSTUDIER.

För översiktsbilder använder man tv-system, mycket beroende på systemets upplösningssförmåga. 150 kilometers satelliter med tv-system är upplösningssförmågan 150 meter. Jämför detta med upplösningen 15 centimeter för fotografi.

FIENDEN I NÄRBILD

Förutom KH-satelliterna använder USA även Big Bird, som har system för övervakning och närbilder. Varje vecka sänds filmen ner till jorden med en transportkapsel. Den lokaliseras och fångas upp av flygplan eller helikoptrar i luften men kan också klara vattenlandning. Vikten för en Big Bird är 13-15 ton och den är utrustad med en stor mängd kapslar. Energiförsörjningen är effektiv tack för solbatterier. Livslängden för en Big Bird i början av 70-talet var 40-50 dygn men den är numera mångdubbelt längre. KH-11

med en omloppstid på 20 mil, lever i ca 2 år.

VÄRLDENS EFFEKTIVASTE SPANING

USA utnyttjar även de militära IMEWS för information genom radar- och infrarödspaning. Landsat används också. Radarspaningsplan typ AWAC (Airborne Warning and Control System) ger USA och NATO världens effektivaste spaning.

KVALITET OCH KVANTITET

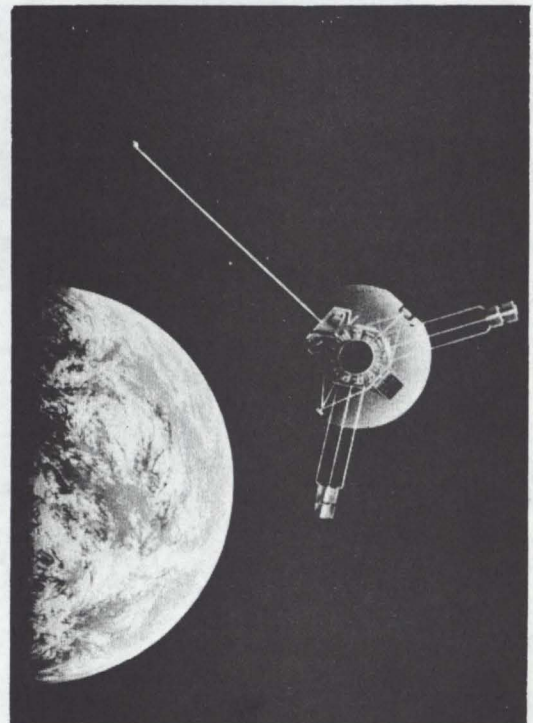
Genom sin höga kvalitet, klarar sig USA med 3-5 satelliter per år medan Sovjet behöver 30-35 satelliter på samma tid.

Sovjet använder sig av Cosmos-satelliter. En Cosmos räcker i omkring 2-3 veckor, men i april 1981 levde en av dessa i 44 dygn. Vid slutet av användandet störtar Cosmos-satelliten och endast delen med filmen överlever.

KANSKE GYNNAS FREDEN

Det är sannerligen en intressant utveckling på satellit-sidan och om man tänker efter har den en hämmande effekt på oroshärdar.

JÖRGEN STENKVIST

KLIPPT & SKURET

"Flygande tefat över Landvetter"

GP 811206

Ett flygande föremål observerades av tre personer vid Landvetters flygplats kl 15.15 på lördagseftermiddagen. Det var Olof Fredriksson, rampförman vid SAS, en lastningsförman och en tekniker som upptäckte föremålet när de satt i en parkerad bil vid flygplatsen.

— Det hela gick mycket snabbt, säger Olof Fredriksson. Föremålet som var runt och platt med en mörk, rund upphöjning ovanpå kom in över landningsbanan från väster och gick mot öster på ca 1 000 meters höjd. När det kom till parkeringsplatsen steg det mycket snabbt och försvann. Det hela var över på ca en minut. Varken ljud eller ljussken kunde uppfattas från föremålet som från marken sett var ca 50 cm i diameter.

★ EXPRESSEN
den 17 jan 1982

Missnöjd med robot

Engelske sångaren Peter Gabriel har stämt en elektrok nisk firma i Los Angeles på två och en halv miljon kronor. Gabriel köpte en robot för 100 000 kronor men är nu missnöjd med dess kapacitet.

— De lovade mig att den både kunde mixa drinkar och spela backgammon, men det kunde den inte, säger Gabriel till vår engelske teknikreporter.

Gabriel uppgav sig också vara missnöjd med att roboten varken kunde se eller höra, vilket tillverkarna lovat.

Mink dök upp ur toaletten

NWT 811229

En oväntad julgäst dök upp hos familjen Elsa och Sven Hågglund i Vibyggerå i Ångermanland. Dök upp är det exakt rätta uttrycket. Gästen — en vildmink — sam nämligen upp till ytan i en toalettstol efter en 100 meter lång färd genom en avloppsledning.

Elsa trodde det rörde sig om en främmande varelse från en annan planet när den trasalikhade figur hoppade upp ur stolen. den "våta trasan" rörde sig ilt snabbt i snabbast möjligt.

När "trasavarelsen" torkat visade det sig vara en vildmink.

Då månen blev ett rött lock

Exakt klockan 20.56 på lördagskvällen inträffade månförmörkelsen. Då slutade vargarna att yla och de nyförälskade hejdades i sitt pussande på någon parkbänk. Den silvergrå fullmånen förvandlades till ett blekt kopparrött kastrullock.

En total månförmörkelse inträffar i det ögonblick som jorden befinner sig exakt mellan solen och månen. Moder jord lägger sig retligt ivägen för månen och skymmer den så att solens strålar ej når fram. Mångubben tappar sin lyster och tycks rodna av förlägenhet.

Månen blir dock inte kol svart som man kan förledas att tro. Det solljus som passerar tätt förbi jorden bryts nämligen av jordatmosfären och ger månen samma röda sken som vid skymning.

Det var vad som inträffade igår kväll. Månförmörkelsen kunde ses över halva jorden. Den varade i åtta minuter. Egentligen startade den redan vid 19-tiden då månen sakta började glida in bakom jorden. Och först vid 23-tiden var ordningen återställd denna kväll. Då kunde jordens varelser återgå till sina lördagsbestyr. Månen var åter igen full.

KJELL LÖFBERG

Spåintresset ökar under svåra tider

NWT 820109

Intresset för spådomar och astrologi ökar när tiderna är besvärliga. Det är ett faktum som bl a spågummor och -gubbar landat runt märker av. Människor är mer och mer intresserade av att veta vad som kan komma att hända i framtiden. Om en ljusning är att vänta.

Nu finns möjligheten att bli sin egen siare. Att lära sig spå och själv ta reda på vad som kommer skall. Svenska astrologen och siaren Heikki Vesa, Vallkärra, Lund, har tillsammans med leksaksföretaget Brio tagit fram en produkt, astrologen Vesas spålek, som ger grunderna för hur en spåstjärna läggs och tolkas.

Spåleken följer helt den stjärna som Heikki Vesa konstruerat och som han använder i sitt dagliga värv som spågubbe. Nu ger han spåintresserade en chans att

tränga in i hemligheterna kring hur framtiden förutsägs. Säger spåkorterna sanning eller är de händelser som talar om blott en bluff? När det gäller spådomar är lägre delade. En grupp är helt övertygad om att det som stjärnan förutspår slår in, medan en annan menar att det blott är fantasier.

Hittills har spåintresserade varit hänvisade till spåkortlekar när de velat se sin framtid. Astrologen Vesas spålek går ett steg längre. Den riktar sig till tonåringar och äldre och talar bl a om vad framtiden kan föra med sig vad gäller kärlek, hälsa, ekonomi och arbete. Men hjälp av turkort och andra starka kort kan t ex en lottorad tas fram. Faktiskt stämmer det korten i stjärnan förvänsamt väl.

DN 820110

Snömannen rövade bort 19-åring

AB 810918

NEW DELHI. Var det den vederstyggelige snömannen som slog till igen och rövade bort 19-åriga skotskan Allison MacDonald i Kashmir-dalen i norra Indien? Ingen vet, men snömansexperten Brian Samelovich Askhenazi från Bombay tror att det kan vara förklaringen till hennes försvinnande.

Flickan försvann från den lilla turistorten Sonmarg fem mil norr om Kashmirs huvudstad Srinagar den 17 augusti. I fyra veckor har indisk polis sökt med hjälp av arméhelikoptrar. Över 200 spanare har tillsammans med 100 beväpnade poliser kammat genom ett 300 kvadratkilometer stort område.

– Det är känt att Yetis – snömän – ofta bär bort ensamma människor i Himalaya och gömmer dem i underjordiska grottor. Jag känner också till fall där skadade personer har blivit bortburna och sedan har fått vård av Yetis tills de har kunnat återvända till civilisationen, skriver han.

Experten åberopar ett fall där en manlig Yeti

skötte om och matade en tibetansk präst i en grotta i Tibet för ett år sedan.

– Det rätta sättet torde i detta fall vara att först söka med t ex slagruta efter de magnetiska "spår" som leder till gömstället. Snömännen följer dessa spår, som är i hög grad psykiska och inte kan uppfattas av människor.

– De underjordiska grottor där de brukar gömma människor ligger vanligen i korsningen av sådana magnetiska spår, som understundom gör gemensam sak med underjordiska vattenådror.

Experten berättar också att han såg ett par Yetis i juni nära Gulmarg i Kashmir och lämnade rapport till delstatsmyndigheterna om detta. Hans rön om snömännen har emellertid ännu inte kunnat stadfästas vetenskapligt. Det finns andra experter som betvivlar metoden.

"Rekonstruktion av den förskräcklige snömannen grundad på de mest detaljerade uppgifter som finns att tillgå". Så lyder bildtexten till den här snömannen från en uppslagsbok. Varje år lämnas rapporter om snömän, yetis, till myndigheterna i Kashmir.

Rymdfärjan är ett av de projekt som kan skadas av rymdskrot.

Rymdskrotet växande hot

Rom (TT-AFP). Avfallet i rymden – huvudsakligen spillror efter uppsända raketer och från prov med antisatellitvapen – har blivit ett växande problem, rapporterade amerikanska specialister vid den pågående 32:a astronautiska årskongressen i Rom.

Man har sparat över 5 000 föremål i rymden, de flesta är mer än tio centimeter i diameter och har siktats i låga omloppsbanor.

Skämta inte med UFO!

UFO, som är engelskt och betyder Oidentifierade Flygande Objekt, dvs rymdskepp och annat otvetydigt från främmande planeter har problem med skämtare. I UFO-Sverige-Aktuellt berättas om falska, arrangerade bilder som orsakar organisationen UFO-Sverige kostsamma utredningar och extraarbete. Men UFO-Sverige-Aktuellt av av allt att döma låt någon kasta upp en lättmetallkäpa från ovan delen till en växellåda från en sig. Så fotografera på bara.

KLIPPT & SKURET

Riktigt spännande äventyrshistoria

Lorensberg: OPERATION OUTLAND

En öde stad långt borta från det som brukar kallas ära och redlighet. En omtalig sheriff som hos stadsbefolkningen söker hjälp mot analkande mördare. Nekad hjälpen måste han möta dem ensam.

Låter storyn bekant? Låter det som Fred Zinnemanns westernklassiker "Sheriffen"? Så rätt så. Men detta är också grundstoryn i Peter Hyams science fiction/action-film "Operation Outland". Och likheterna till trots har det inte alls blivit någon tontig nyinspelning i rymdmiljö, utan en riktigt spännande och mycket välgjord äventyrshistoria.

Storyn utspelas denna gång på en gruvbas, belägen på en av Jupiters månar. Den nyanlände sheriffen William T O'Neill börjar forska i några mystiska dödsfall. Efterforskningarna leder till gruvbasens chef, som skickar efter några lejda mördare. O'Neill tvingas möta dem ensam, endast hjälpt av en äldre kvinnlig läkare.

Av denna rätt traditionella story har Hyams gjort en riktigt spännande film. Han har utnyttjat rymdmiljön på rätt sätt - den känns inte som ännu en påfrestande orgie i teknologi, utan här fyller den en dramaturgisk funktion. O'Neills katt-och-råtta-lek med de båda mördarna är fylld av

Sean Connery gör en av sina bästa rolltolkningar på många år i "Operation Outland".

tickande spänning och ovisshet in i det sista.

Fotot är mörkt mättat och bidrar till den krypande stämningen och Jerry Goldsmiths musik är effektiv utan att vara påfrestande. Om man till detta lägger att Sean Connery gör en av sina bästa, mest återhållna, roller på många år och att han omges av mycket duktigt folk som Peter Boyle och Frances Sternhagen blir slutresultatet en av de mest sevärda äventyrsfilmerna på repertoaren just nu.

GT 811226 GUNNAR REHLIN

Den ödlan går det inte att springa ifrån...

STOCKHOLM (TT)

Världens snabbaste skräcködla har hittats i Texas. Det nya rekordet är 42,8 km i timmen. Inte ens världens snabbaste sprinter, Pietro Mennea, Italien, skulle kunna löpa från en dinosaur eller urtidsödla med en vikt av flera ton.

De flesta forskare har hävdat att dinosaurerna eller urtidsödlorna som dog på ett oförklarligt sätt för 300 mil år sedan masade omkring i geografien med en fart av några km i timmen.

Några forskare på området har antytt att jätteödlorna kunde ha accelererat till högre farter. Nu har den amerikanske ödeforskaren James O Farlow på en ranch i Texas hittat tydliga fotspår efter 15 dinosaurer av köttätande typ som kunde bli 15 meter långa och gick/sprang på två stora bakben.

Tre av spåren tyder på att ödlorna kunde sätta upp farter på mellan 40 och 43 km i timmen, berättar Farlow i tidskriften Nature. Spåren av den hittills snabbaste skräcködla antyder världsrekordet 42,8 km i timmen i kritidens terräng.

Det ger hastigheter på 12 meter per sekund. En vältränad sprinter kan inte komma upp till mer än 10 meter per sekund.

Dinosaurerna hade onekligen vissa fördelar av långa ben och präktiga skonummer.

Farlow har mätt upp fotavtrycken efter ödlorna till mellan 30 och 50 centimeter. Varje kliv var från tre till sju meter.

Förmodligen skulle det krävas en vältränad häst eller hunds kapacitet för att komma undan en skräcködla flåsande i nacken. Som tur är dog de ut av sig själva och gav plats för människan och andra snabba landdjur.

DNA-struktur låter datorn laga sig själv

Nästa generation mikrodatorer kan byggas med biologiska chips. Vid EMV Associates i USA utvecklar man komponenter av syntetiska proteiner. Nya forskarrön tyder på att man redan inom tre år kan framställa mycket snabba biologiska komponenter.

Biochips förenar elektronik och molekylär biologi. På lång sikt kan man tänka sig en biologisk dator

med DNA-struktur. Denna dator kan reparera sig själv och har ett enormt stort minne. Den skulle bli något som liknar en artificiell hjärna.

Det är lätt att skaffa riskvilligt kapital för denna forskning. Det beror på den oerhörda marknaden som öppnar sig om kiselchipsen ska ersättas med biochips.

Attaché, Washington

Attaché, Los Angeles

Ny teknik 48/81

Världens gång

Ödlornas (j)ättestupa

London (Vg): En enorm massa fotavtryck, som förevisats i sandstenen på engelska sydkusten nära Swanage, tolkas av en del vetenskapare som tecken på att jätteödlorna på sin tid — liksom elefanterna idag — drogs till en och samma plats, då de var aktröpliga och kände sig nära döden.

Alla fotavtrycken pekar söder ut åt samma håll, och eftersom de återfunnits i flera lager, måste dinosaurernas dödsmarsch ha pågått i miljontals år. En del märken tyder på att en del djur fallit omkull och alltså kanske aldrig nått den gemensamma gravplatsen.

Kyrkogården låg i så fall sannolikt i vad som nu är en bukt, eftersom man inga benrester hittat. Kunde man bara få reda på varför de dog, är det möjligt att man kunde besvara frågan om hur ödlorna, som dominerade världen i 160 miljoner år, försvann för cirka 60 miljoner år sedan.

Att de frodades i det nuvarande England vet man, efter otvetydliga fynd av fossiliserade ben — bl a under Trafalgar Square mitt i London.

KLIPPT & SKURET

Rymdbolaget får pengar

Regeringen har sagt ja till att Rymdbolaget får delta i projektet med forskning om metallers egenskaper i tyngdlöst tillstånd ute i rymden. Cirka 9 milj. kr. kommer det svenska deltagandet i experimenten att kosta.

Samtidigt får Rymdbolaget klartecken för fortsatta satsningar på utvecklingen av en ny och bättre motor för de s.k. Ariadne-raketerna som skickas upp från raketbasen i Kiruna.

USA blir radioteleskop

Amerikanska astronomer vill göra hela USA till ett jättelikt radioteleskop. Genom att placera ut tio identiskt lika parabolantennor på jämna avstånd kan astronomerna särskilja betydligt mindre radiokällor på stjärnhimlen än hittills.

Principen bygger på att radiostrålningen från en galaktisk källa når de olika antennerna efter olika lång tid. Den interferens som uppstår mellan signalerna till skilda antenner är således ett mått på vinkeln till radiokällan.

Metoden är gammal och beprövad. Det nya är att alla antenner är identiskt lika. Signalerna kan då jämföras direkt. Tidigare har man tvingats koppla ihop antenner som gett ojämförbara data. Dessutom har administrationen varit besvärlig.

Antennerna i det nya systemet är likadana som de som används i ett nytt radioteleskop i New Mexico. Där finns ett flertal, 25 meter vida, antenner utspridda på en 27 kilometer lång räl.

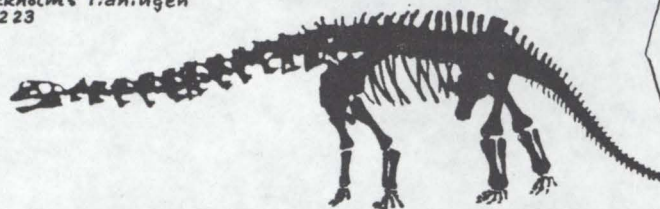
(ur New Scientist)

Siktad i Kongo: brontosaurus!

NEW YORK: En amerikansk expedition till Folkrepubliken Kongo i Centralafrika har vid tre tillfällen sett något som deltagarna har beskrivit som ett brontosaurus-liknande djur. På tisdagen lovade de att visa upp ett foto av djuret, även om de på förhand varnade för att bilden nog inte skulle vara speciellt klar.

Fotot togs i mycket dåligt ljus i gryningen den 29 oktober i år.

Stockholms Tidningen 8112 23

Brontosaurus var en 20 meter lång jätteödlasom levde på växter, och vägde uppåt 30 ton. Nu tycks ett djur av den här typen, fast i mer "påklätt" skick ha dykt upp i Kongo.

Ledare för expeditionen är Herman Regusters från Kalifornien. Han har hittills inte framträtt personligen utan överlåtit kontakterna med massmedierna åt en talesman, John Sack.

Sack har berättat att expeditionen siktade djuret vid tre tillfällen. Det skedde vid Telesjön i Kongos inre.

Varje gång stack djuret upp sitt lilla ormliknande huvud och den långa böjligen halsen tidigt på morgonen, varefter det färdades några

hundra meter i sjön och dök igen.

Djuret sades vara mindre än en elefant men större än en flodhäst. Det hade en mörkbrun oljig hud.

Ända sedan 1700-talet har det förekommit uppgifter om att det skulle finnas ett sådant djur i Centralafrika. Befolkningen där har till och med givit djuret ett eget namn som betyder ungefär "djuret som äter palmkronor".

Skeptis

Men vetenskapsmän i

USA vilka hört talas om Regusters fynd är skeptiska. Dinosaurierna anses ha varit utdöda i 65 miljoner år. En zoolog påpekade att det vore osannolikt att en stam av djur av denna storlek skulle ha kunnat överleva och fortplanta sig så länge utan att upptäckas tidigare.

Andra har placerat Regusters brontosaurusliknande best i samma klass som odjuret i Loch Ness och snömannen i Himalaya.

THOMAS HÖJBERG

Isfri sjö i Antarktis utforskas

Amerikanska och sovjetiska vetenskapsmän ska gemensamt utforska en mystisk sjö av isfritt vatten som upptäckts i den antarktiska packisen. Den upptäcktes med hjälp av satellitbilder.

Expeditionen som ska genomföras med en sovjetisk isbrytare beräknas ta två månader. Omkring mitten av oktober beräknas isbrytaren nå fram till packisen i Wedellhavet nära Greenwichmeridianen för att börja sökandet efter vad man kallar polynyan.

Polynya är ryska och betyder isfritt vatten omgivet av is.

Första gången polynyan upptäcktes i det tillfrysta Wedellhavet var 1973. Följande vintrar har den dykt upp och försvunnit på ett oförklarligt sätt, växt till nästan 300 000 kvadratkilometer för att mot slutet av sjuttitalet försvinna fullständigt.

Vetenskapsmännen hoppas att med denna expedition finna en förklaring till hur en sjö av denna väldiga omfattning kan bildas i det för övrigt obrutna antarktiska istäcket. Den troligaste orsaken uppges vara att relativt varmt vatten trängt upp från djupet.

Intresset för polynyan motiveras dels av dess inverkan på klimatet och dels av dess betydelse för djurlivet i de antarktiska vattnen.

Liv på Mars inte möjligt

Det finns inget liv på planeten mars. En grupp av amerikanska och kinesiska forskare avfärdar helt tanken på att det skall finnas någon form av organiskt liv på mars. Orsaken är att alla föreningar av organiska kemiska föreningar förstörs där så att liv inte kan byggas upp som på jorden.

Under sommaren 1976 landade de två rymdfarkosterna "Viking I" och II på mars. Ingen av farkosterna kunde hitta liv, men forskarna har spekulerat i att det kan finnas liv i mars polarregioner eller djupt nere under ytan. Därför har forskningen gått vidare. USA-forskaren D Pang med två kolleger vid universitetet i Pasadena och

San Francisco och två forskare i Peking i Kina har efter omfattande undersökningar bevisat att det inte längre är lönt att leta efter liv på mars, skriver de i tidskriften Nature. Forskarna har i laboratorium på jorden återskapat mars miljö och särskilt den som råder på mars poler.

Allt liv är uppbyggt på grundämnen kol, väte, kväve och syre. Ju högre form av liv desto större molekyler. På mars bryts alla sådana större föreningar ned genom det intensiva solljuset som är rikt på ultraviolett strålning. Det finns också gott om syre och ozon. Därtill finns det stora mängder vanlig sand på mars.

Kombinationen av ultraviolett strålning, syre och sand ger en katalytisk oxidation eller nedbrytning som organiska kemiska föreningar inte kan stå emot. Sanden verkar som katalysator. Denna nedbrytande miljö finns över hela mars.

Vindkraften bullrar

USA: Världens största vindkraftverk bullrar på ett störande sätt. Anläggningen - Boone i North Carolina - får inte köras på mornar, kvallar och veckohelger förän bullret har dämpats. US Department of Energy, General Electric och NASA försöker nu hitta på motåtgärder.

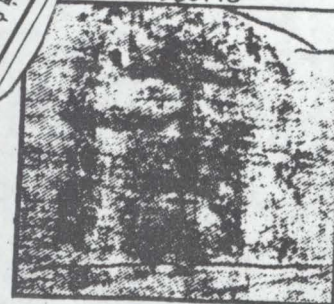
Vindkraftverket genererar ett lågfrekvent ljud som inte hörs. Vad man däremot hör är de vibrationser som ljudet framkallar i fönsterrutor, kaffekoppar och annat. Oljudet har funnits sedan verket startade i november 1979 och genom att byta generatorer och sänka varvtalet från 35 till 23 varv/min och i andra hand ersätta stälpropellern med en propeller av fiberglas, hoppas man kunna lösa problemen.

Nödsignaler via satellit

Sverige har nu anmält sitt intresse för ett franskt projekt kallat Sarsat (Search And Rescue Satellite-Aided Tracking).

Satelliter av typ Tiro-N skall utrustas för att ta emot nödsignaler från traditionella nödsändare. De sänder på frekvenserna 121,5 och 243 MHz. Det gäller även en ny typ av nödsändare. Sändaren som sänder positioneringsdata och ansvarigt räddningsorgan. MHz-sändarna lämnar information om bl a identitet och typ av nödsituation. 406 MHz. Rymdbolaget. Sarsatgruppen i den svenska Sarsatgruppen utvecklingen och titta på behovet av svenska forsk inom området.

DN 820110

Bara rost?

Flerfaldig glädjedödare

Svepningsduken från Turin som bär avtryck efter en korsfäst man är en förfälskning, anser den amerikanske vetenskapsmannen Walter McCrone. Avtrycket består av järnoxid, dvs rost, och inte av blod, säger han.

McCrone, som är kemist, har visserligen inte undersökt duken direkt men anser sig ändå vara helt säker på sin sak.

Han kräver nu att katolska kyrkan skall gå med på att relikien, som finns bevarad ovanför högaltaret i katedralen i Turin, skall få tidsbestämmas vetenskapligt.

Själv anser McCrone att duken tillkommit omkring år 1365 - med 100 års marginal åt vartera hållet.

McCrone har överfört avtrycken - som sägs föreställa Jesus - till ett slags folie, som han därefter utsatt för mikroskopundersökningar.

McCrone blev känd när han lyckades bevisa att en förkolumbiansk karta av vikingarnas Vinland, dvs Amerika, var en förfälskning.

I teckningarna på kartan hittade McCrone titanoxid, en förening som började användas först 1920.

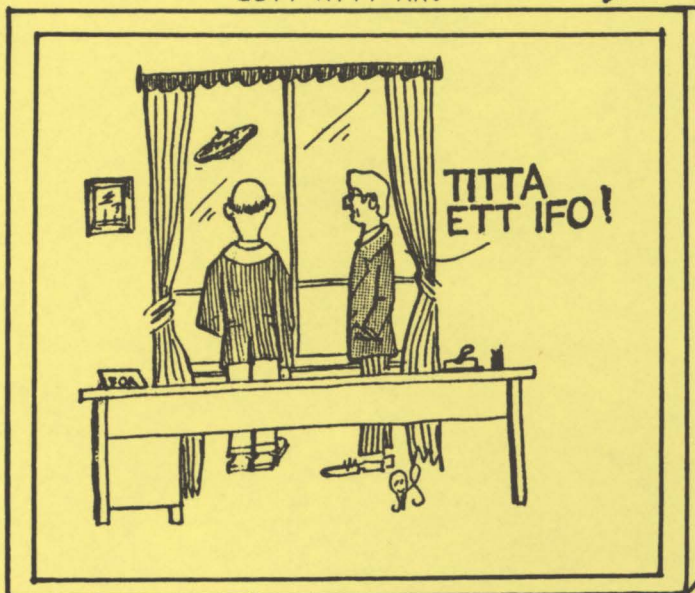
Kartan hade köpts av Yaleuniversitetet för drygt en miljon dollar.

GOTT ÅR -82

HÄR FÖLJER NÅGRA ANINGEN SENKOMNA NYÅRSKORT MED HÄLSNINGAR FRÅN MÅNGA UFO-INTRESSERADE.

Först ett kort till militärer i de flesta länder för deras välkända förmåga att totalt ignorera UFO-problematiken.

GOTT NYTT ÅR: →

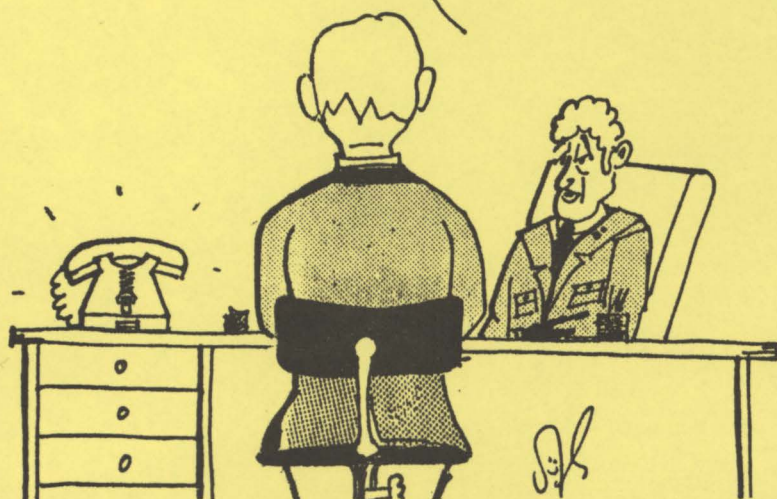
Till FOA sänder vi nästa nyårshälsning. Detta för att man därifrån alltid på ett mycket lättvindigt sätt lyckas förklara UFO-observationer.

Med förhoppningen att 1982 åtminstone skall komma att bära någon överraskning sitt sköte.

EN TRADITIONELL HÄLSNING I BÄSTA DISNEY-STIL
...FROM ALL OF US, TO ALL OF YOU...

VORE DET INTE DAGS
ATT BYTA TILL KNAPPTELEFON
SNART, JOHANSSON

SLUTLIGEN EN HÄLSNING TILL ALLA SOM LIDER AV DEN VANLIGA SJUKDOM, SOM VI PLÄGAR KALLA "PRYLOMANI", KOM IHÅG: Tusen prylar säger mer än ord...

GOTT NYTT ÅR:

Må inflationen rädda avbetalningarna.